

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 039065 15 Kž
Brčko, 19.11.2015. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Biljane Vasiljević, kao zapisničara u kaznenom predmetu protiv optuženog A.T. iz B.1, zbog kaznenih djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi s člankom 22. i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ i optuženog A.O. iz B.1, zbog kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, odlučujući o žalbama Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženog A.T. i njegovog branitelja P.P., odvjetnika iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branitelja optuženog A.O. - odvjetnika O.M. iz B. i M.V. – P. iz B., izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 039065 12 K od 03.02.2015. godine, na javnoj sjednici kaznenog vijeća održanoj u nazočnosti Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine R.I., optuženih A.T. i A.O., te njihovih branitelja P.P., odvjetnika iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i O.M., odvjetnika iz B.1, donio je dana 19.11.2015. godine slijedeću

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe M.V. – P. iz B.1 i branitelja O.M., odvjetnika iz B., a djelomično uvažavaju žalbe optuženog A.T., njegovog branitelja P.P., odvjetnika iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa se preinačuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 039065 12 K od 03.02.2015. godine, čija izreka sada glasi:

I

Optuženi A.T., sin M. i majke Z. rođ. H., rođengodine u B.1, nastanjen u ul. br., B.1, JMBG,

K R I V J E

što je:

„za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, na teritoriji predratne opštine B.1, suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava i to odredbama člana 3. stav 1. tačka a) i c) i člana 17. stav 4. III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. avgusta 1949. godine i člana 75. stav 2. i stav 3. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), kao pripadnik Teritorijalne odbrane BiH, a kasnije Armije BiH, kao vojnik na dužnosti pratioca komandanta (tzv. komanda stana) 108. HVO brigade za Bosansku posavinu, u više navrata vršio akte fizičkog zlostavljanja, povređivanjem tjelesnog integriteta i zdravlja i nanošenja teških duševnih patnji i ponižavanja V.T., koji je zarobljen od strane njemu nepoznatih lica u vojnim uniformama 3. juna 1992. godine u B.1 u naselju IV Juli na putu prema "Dizdaruši", kao pripadnik Vojske Republike Srpske odveden u mjesto G.R. i zatvoren u prostoriju preduzeća "Biljana" gdje je ostao neutvrđeno vrijeme, a potom je odveden u logor "O." i zatvoren u prostoriju obloženu limom bez prozora i svjetlosti u zidanoj zgradi JP "Šumarstvo", gdje je zadržan do 29.06.1992. godine, u kojoj se nalazilo više lica srpske nacionalnosti, koju prostoriju je zaključanu čuvao naoružani stražar i u narednom periodu A. ga više puta izvodio na ispitivanje u pomoćnu zgradu udaljenu oko 100 metara od prostorije u kojoj je bio zatvoren, gdje je ispitivan i prilikom ispitivanja bio je izložen psihičkom i fizičkom zlostavljanju kako bi iznudili "priznanje", pa je T. nakon zlostavljanja priznao sve što je od njega traženo, a tokom ispitivanja A. ga je dva puta ubo nožem u predjelu lijeve stane vrata, uvrtao mu lijevu ruku, šilom ga ubadao između prstiju nogu, prijetio da će ga zaklati ukoliko ne prizna to što se od njega traži, a jedne noći A. je T. izveo i ispred prostorije natjerao ga da skine pantalone i stavi ruke na kapiju od predkomore, govoreći: "Ajde četnici moramo vas štrojiti!", pa je tokom fizičkog i psihičkog zlostavljanja od strane više lica, A. nožem T. odsjekao komad tkiva – kože i potkožnog mekog tkiva sa stražnjeg dijela lijeve butine, tkivo mu stavio u usta i tjerao ga da pojede, a usljed fizičkog zlostavljanja T. je zadobio tjelesne povrede, pri tome trpeći poniženja i psihičke patnje, zbog čega je u toku boravka u logoru pokušao izvršiti samoubistvo režući vene komadom stakla,

čime je, kao suizvršilac, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ,

pa ga ovaj sud za navedeno kazneno djelo temeljem tog zakonskog propisa i uz primjenu članaka 5., 33, 38., 41., 42. stavak 1. točka 2. i 43. stavak 1. točka 1. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ

O S U Ā U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE I 4 (ČETIRI) MJESECA.

Temeljem članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi A.T. se obvezuje da na ime troškova kaznenog postupka plati iznos od 573,00 KM i paušal u iznosu od 200,00 KM, sve u roku 30 dana po prijemu ove presude, pod prijetnjom prisilnog izvršenja.

Temeljem članka 198. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni V.T. se sa odštetnim zahtjevom upućuju na parnicu.

II

Temeljem članka 284. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženi A.T. sin M. iz B.1

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

da je:

„za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, na teritoriji predratne opštine B.1, suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava i to odredbama člana 3. stav 1. tačka a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i članka 4. stavak 2. točka a. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnog oružanog sukoba od 12.08.1949. godine (Protokol II), kao pripadnik Teritorijalne odbrane BiH, a kasnije Armije BiH, kao vojnik na dužnosti pratioca komadanta (tzv. komanda stana) 108. HVO brigade za Bosansku posavinu, u više navrata vršio akte fizičkog zlostavljanja zatvorenih lica srpske nacionalnosti povređivanjem tjelesnog integriteta i zdravlja i nanosio im teške duševne patnje i ponižavanja, pa je tako oštećenog A.P., koji je kao civilno lice 6.maja 1992.godine, nezakonito lišen slobode na punktu na ulazu u mjesto G.R., odveden i zatvoren u jednu prostoriju u zgradi blizu doma MZ u G.R., a narednog dana odveden u logor "O." i zatvoren u prostoriju obloženu limom bez prozora i svjetlosti u zidanoj zgradi JP "Šumarstvo" u kojoj je zadržan do 29.06.1992.godine i u kojoj se nalazilo zatvoreno više lica srpske nacionalnosti, a koju prostoriju je zaključanu čuvao naoružani stražar, pa je nekoliko dana nakon što je doveden u logor, u toku noći u prostoriju gdje je bio zatvoren, došao A.T. u vojnoj maskirnoj uniformi, naoružan pištoljem, zajedno sa S.R. zvanim "Š." držeći A. ispod ruke odveo ga u drugu zgradu u prostorije komande u kojoj se nalazila veća grupa "HOS"-ovaca, gdje mu je A. naredio da sjedne i obratio mu se držeći jednu kapu na kojoj se nalazilo slovo "U" i jedna mala šahovnica pitajući ga: "Znaš li šta je ovo?", a zatim mu bacio pod noge bombu koja nije eksplodirala, što je bio znak da ga napadnu, nakon čega je neko iz grupe udario nogom-čizmom P. u glavu od kojeg udarca je pao na pod, a iz nosa i usta mu je potekla krv u mlazu, a u nanošenju udaraca pridružili su se ostali "HOS"-ovci, zadali mu veći broj udaraca po raznim dijelovima tijela, pa je u jednom trenutku "Š." krenuo prema P. sa uperenim pištoljem, a u tom trenutku T. je prišao P. i izveo ga iz prostorije, a kada su bili u hodniku sustigao ih je "Š." i udario nogom P. u leđa od kojeg udarca je pao na pločice, potom ga je T. odveo nazad u prostoriju gdje je bio zatvoren, a u periodu nakon tog događaja u više navrata T. je dolazio u prostoriju od lima u pratnji više "HOS"-ovaca među kojima su bili "Š." i "K." i svaki put su P. i drugi zatvorenici dobijali udarce po raznim dijelovima tijela, time trpeći poniženja, fizičko i tjelesno povređivanje, a jedne noći P. je izveden i u A. prisustvu skinute su mu pantalone i donji veš, a tada ga je jedan HOS-vac palio upaljačem po golim dijelovima tijela, drugi ga je ubadao šipkom u predjelu rebra i udario ga šipkom po leđima, nakon čega je A. vratio P. u prostoriju obloženu limom,

čime bi, kao suizvršitelj, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ.

Temeljem članka 189. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi se oslobađa dijela troškova kaznenog postupka u iznosu od 300,00 KM, koji se odnose na oslobađajući dio ove presude, tako da isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Temeljem članka 198. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni A.P. se sa odštetnim zahtjevom upućuje na parnicu.

III

Optuženi A.O. sin N. i majke S. rođ. K., rođengodine u B.1, nastanjen u ul. br. ... B.1, JMBG,.....

K R I V J E

što je:

„za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, na teritoriji predratne opštine B.1, suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava i to odredbama člana 3. stav 1. tačka a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, te odredbi člana 4. stav 2. tačka a) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba iz 1977. godine (Protokol-II), kao pripadnik A BiH i to 108. HVO brigade za Bosansku posavinu, vršeci dužnost vojnog policajca u četi Vojne policije u više navrata prema civilnim stanovnicima srpske nacionalnosti vršio nečovječna postupanja, nanosio velike patnje, povređivao tjelesni integritet, pa je tako:

1. L.S. koji je nakon zauzimanja Mjesne zajednice B.2 15.09.1992.godine od strane ABiH i to 108. HVO brigade za Bosansku posavinu, kao civilno lice sa drugim licima srpske nacionalnosti sproveden u logor u mjestu G.R. koji se nalazio u prostorijama zadružnog doma i škole, a nakon 4-5 dana sproveden je sa još 100-tinjak lica srpske nacionalnosti u logor u mjestu G.Z., gdje su zatvoreni u skladište građevinskog materijala, bez osnovnih uslova za život, koje je bilo ograđeno žicom i koje je čuvala naoružana straža, a u toku boravka izvođeni su na prinudni rad i nakon nekoliko dana boravka u Z. kada je jednog dana L. vraćen sa prinudnog rada-kopanja rovova L. su zatvorena lica rekla: "Tražio te O.A., bogami ti prijete, psuje ti četničku majku i kaže da ćeš ti zapamtiti ko je on!", a narednog dana kada je A. došao L. su tokom noći izveli u jednu prostoriju u kojoj se nalazilo lice po imenu S. i A. koji mu je pokazao i dao "legitimaciju" i obratio mu se riječima: "Vidiš ti ko sam sad ja!", a kada mu je L. vratio legitimaciju, A. ga je udario pesnicom i nastavio ga tući zajedno sa S., a u toku te noći L. je tri puta izvođen i zlostavljan tako što ga je A. udario pesnicama i nogama, a od udaraca mu je potekla krv, pukla mu je arkada, a prilikom trećeg izvođenja te noći A. je rekao da ga tuku svaki dan, da ga prebiju, pa je narednih mjesec dana L. skoro svako veče izvođen i zlostavljan od lica Z.F.1, lica po nadimku "D.", lica po nadimku "Č." i drugih NN lica, a u tom periodu A. je dolazio 5-6 puta i noću zajedno sa ovim licima ga je tukao i zlostavljao u istoj prostoriji, tako što ga je više puta udario pesnicama po raznim dijelovima tijela i nogama u predjelu grudnog koša (prsna) usljed kojih udaraca je L. padoo,

1. S.P. koji se nakon zauzimanja MZ B.2 15.09.1992. godine od strane ABiH i to 108. HVO brigade za Bosansku posavinu kao civilno lice sa nekoliko lica pripadnika srpske nacionalnosti skrivao na teritoriji sela B.2, a potom se oko 20.septembra predao pripadnicima ABiH u selu D.S., nakon čega je sproveden u logor koji se nalazio u mjestu G.R. u prostorijama zadružnog doma i škole i zatvoren u učionici na spratu, gdje je prvu noć u učionicu ušao A. i prozivao S. i P.B., nakon čega su ih stražari izveli ispred škole gdje ih je čekala grupa od 5-6 uniformisanih lica i tu ga je A., psujući mu "srpsku i četničku" majku udario nogom u predjelu usta, usljed čega mu je potekla krv iz usta i nosa, a od udaraca je posrnuo, a potom su ga ostali počeli udarati rukama i nogama po raznim dijelovima tijela pa je krvav i sa krvnim podlivima vraćen u učionicu, a sledeće noći je A. natjerao S. da tuče P.B. ispred škole i u narednom periodu 5-6 puta tokom noći ponovo je A. prozivao S. i P.B. i svaki put ga je udarao nogama i rukama po raznim dijelovima tijela zajedno sa tom grupom uniformisanih lica nanoseći mu povrede, a kada bi A. rekao: "Dosta je!" tada bi ga svi prestali tući,

3. B.P. koji se nakon zauzimanja MZ B.2 15.09.1992. godine od strane ABiH i to 108. HVO brigade za Bosansku posavinu kao civilno lice sa nekoliko lica pripadnika srpske nacionalnosti skrivao na teritoriji sela B.2, a potom se oko 20.septembra predao pripadnicima ABiH u selu D.S., nakon čega je sproveden u logor koji se nalazio u mjestu G.R. u prostorijama zadružnog doma i škole, zatvoren je u učionici na spratu, gdje je prvu noć u učionicu ušao A. i prozvao P.S. i B., nakon čega su ih stražari izveli ispred škole gdje ih je čekala grupa od 5-6 uniformisanih lica i tu ga je A. nekoliko puta udario glavom u predjelu grudnog koša na način da se zatrči i udari ga glavom govoreći: "Vidi kako udara bosanska glava!", od kojih udaraca je B. padao na zemlju i tada su ga ostala lica udarala nogama, a kada bi pokušao da ustane ponovo je od udaraca padao, a od udaraca mu je rasječena usna, povrijeđena arkada, zadobio je modrice po licu i povrijeđeno mu je rame, usljed koje povrede je trpio velike bolove, a sledeće noći je A. natjerao S. da tuče P.B. i u narednom periodu 5-6 puta tokom noći ponovo je A. prozivao B. i svaki put je B. udarao nogama, rukama, otvorenom i stegnutom pesnicom po raznim dijelovima tijela zajedno sa tom grupom uniformisanih lica nanoseći mu povrede tjelesnog integriteta,

čime je, kao suizvršilac, radnjama opisanim u tačkama III/1 do 3 počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ,

pa ga ovaj sud za navedeno kazneno djelo temeljem tog zakonskog propisa i uz primjenu članaka 5., 33., 38., 41., 42. stavak 1. točka 2. i 43. stavak 1. točka 1. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 2 (DVIJE) GODINE.

Temeljem članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi A.O. se obvezuje da na ime troškova kaznenog postupka plati iznos od

569,00 KM i paušal u iznosu od 200,00 KM, sve u roku od 30 dana po prijemu ove presude, pod prijetnjom prisilnog izvršenja.

Temeljem članka 198. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni L.S., S.P. i B.P. se sa odštetnim zahtjevom upućuju na parnicu.

Objašnjenje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 0 K 039065 12 K od 03.02.2015. godine, optuženi A.T. iz B.1 oglašen je krivim da je radnjama opisanim u točki I/1. izreke te presude, kao suizvršitelj, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, za koje kazneno djelo mu je temeljem navedenog zakonskog propisa i uz primjenu članka 5., 33., 38., 41., 42. stavak 1. točka 2. i članka 43. stavak 1. točka 1. tog zakona, utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a radnjama opisanim u točki I/2. izreke te presude, kao suizvršitelj, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, za koje kazneno djelo mu je temeljem tog zakonskog propisa i uz primjenu članka 5., 33., 38., 41., 42. stavak 1. točka 2. i članka 43. stavak 1. točka 1. tog zakona, utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, pa ga je sud primjenom članka 48. stavak 3. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine.

Istom presudom optuženi A.O. iz B.1 je oglašen krivim da je radnjama opisanim u točkama II/ do 3 izreke te presude, kao suizvršilac, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, za koje kazneno djelo je temeljem tog zakonskog propisa i uz primjenu članka 5., 33., 38., 41., 42. stavak 1. točka 2. i članka 43. stavak 1. točka 1. tog zakona, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci.

Temeljem članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi A.T. obvezan je platiti troškove kaznenog postupka u iznosu od 873,00 KM i paušal u iznosu od 200,00 KM, ukupno 1.073,00 KM, a optuženi A.O. obvezan je platiti troškove kaznenog postupka u iznosu od 569,00 KM i paušal u iznosu od 200,00 KM, ukupno 769,00 KM, sve u roku od 30 dana od dana pravomoćnosti presude, pod prijetnjom prisilne naplate.

Oštećeni A.P., V.T., L.S., S.P. i B.P. su sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženi A.T. i njegov branitelj P.P., odvjetnik iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branitelj optuženog A.O.-odvjetnik O.M. iz B. i M.V.-P. iz B.1.

Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine prvostupanjsku presudu pobija zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji, predlažući da ovaj sud uvaži njegove žalbene razloge i donese odluku kojom će preinačiti presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 039065 12 K od 03.02.2015. godine i optužene A.T. i A.O. osuditi po zakonu na strožu kaznu u odnosu na onu koju je izrekao prvostupanjski sud.

Branitelj optuženog A.T., odvjetnik P.P. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 296. stavak 1. točka 1., u svezi sa člankom 297. stavak 1. točka d. i članka 297. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 296. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, povrede kaznenog zakona iz članka 296. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zbog odluke o kazni, predlažući da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje ili da prvostupanjsku presudu preinači i optuženog A.T. oslobodi odgovornosti.

Optuženi A.T. iz B.1 prvostupanjsku presudu pobija zbog pogrešne primjene odredbe članka 23. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u svezi s člankom 499. stavak 1. i člankom 27.a. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka g., 297. stavak 1. točka j., 297. stavak 1. točka k. i iz članka 297 stavak 2., u svezi sa člankom 251. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog povrede kaznenog zakona iz članka 298. stavak 1. točka a. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u svezi sa člankom 142. i 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, povrede kaznenog zakona iz članka 298. stavak 1. točka a., u svezi sa člankom 284. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 299. stavak 1. i zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 299. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da ovaj sud u skladu sa odredbama članka 23. stavak 1. i članka 28. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, člankom 449. stavak 1. i člankom 27. a. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, donese rješenje kojim se oglašava stvarno nenadležnim za postupanje u ovoj kaznenoj stvari i predmet uputi Apelacionom odjeljenju Suda Bosne i Hercegovine na odlučivanje povodom žalbe ili da ovaj sud njegovu žalbu uvaži, shodno odredbi članka 297. stavak 1. točka g. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i člankom 314. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te predmet dostavi Apelacionom odjeljenju Suda Bosne i Hercegovine kao isključivo stvarno nadležnom sudu za odlučivanje u ovoj kaznenoj stvari, shodno članku 23. stavak 1. i članku 28. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na koncu optuženi predlaže Apelacionom odjeljenju Suda Bosne i Hercegovine da njegovu žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači shodno odredbi članka 314. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, te optuženog oslobodi od optužbe u skladu sa člankom 284. stavak 1. točka a. ili točka c. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine ili da njegovu žalbu uvaži, ukine prvostupanjsku presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i odredi održavanje glavne rasprave u skladu sa člankom 315. stavak 1. točka a. ili b. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine.

Branitelj optuženog A.O., odvjetnik O.M. iz B.1, prvostupanjsku presudu pobija zbog pogrešne primjene odredbe članka 23. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u svezi s člankom 499. stavak 1. i člankom 27.a. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka g., članka 297. stavak 1. točka i., u svezi sa člankom 10. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i člankom 2. stavak 3. Ustava Bosne i Hercegovine i člankom 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j., članka 297. stavak 1. točka k. i članka 297. stavak 2., u svezi sa člankom 251. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog povrede kaznenog zakona iz članka 298. stavak 1. točka a. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u svezi sa člankom 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, te povrede kaznenog zakona iz članka 298. stavak 1. točka a., u svezi sa člankom 284. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 299. stavak 1. i zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 299. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da prvostupanjski sud u skladu sa odredbama članka 23. stavak 1. i članka 28. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i člankom 449. stavak 1. i člankom 27. a. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, donese rješenje kojim se oglašava stvarno nenadležnim za postupanje u ovoj kaznenoj stvari i predmet uputi Apelacionom odjeljenju Suda Bosne i Hercegovine na odlučivanje povodom žalbe ili da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine njegovu žalbu uvaži shodno odredbi članka 297. stavak 1. točka g. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i člankom 314. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i predmet dostavi Apelacionom odjeljenju Suda Bosne i Hercegovine kao isključivo stvarno nadležnom sudu za odlučivanje u ovoj kaznenoj stvari, shodno članku 23. stavak 1. i članku 28. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na koncu branitelj optuženog je predložio Apelacionom odjeljenju Suda Bosne i Hercegovine da njegovu žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači shodno odredbi članka 314. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, te optuženog oslobodi od optužbe u skladu sa člankom 284. stavak 1. točka a. ili točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ili da Apelaciono odjeljenje Suda Bosne i Hercegovine žalbu uvaži, prvostupanjsku presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ukine i odredi održavanje glavne rasprave u skladu sa člankom 315. stavak 1. točka a. ili b. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine.

Podneskom od 17.03.2015. godine branitelj O.M., odvjetnik iz B.1 je izvršio ispravak izjavljene žalbe koja se odnosila na tehničku omašku u označavanju odgovarajuće glave Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine (umjesto „VII KZ BiH“, treba stajati „XVII KZ BiH“)

Podneskom od 24.03.2015. godine protiv prvostupanjske presude broj K.39065/12 žalbu je izjavila „ovlaštena osoba kćerka pokojnog A.P.“, M.V.-P. iz B.1, kojom prvostupanjsku presudu pobija zbog odluke o imovinskopравnom zahtjevu, predlažući da ovaj sud usvoji njenu žalbu, ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno suđenje ili da usvoji žalbu i prvostupanjsku presudu preinači u pogledu odluke o kazni, na način da okrivljenim izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju, a oštećenim dosudi imovinskopравne zahtjeve.

Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužitelj) je podneskom broj T 18 0 KT RZŽ 0003098 15 od 25.03.2015. godine, dao odgovor na žalbu branitelja O.M., odvjetnika iz B. i na žalbu optuženog A.T., a podneskom broj T 18 0 KT RZŽ 0003098 15 od 31.03.2015. godine, odgovor na žalbu branitelja P.P., odvjetnika iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u kojim ističe da su navedene žalbe u cijelosti neosnovane, pa predlaže da ih ovaj sud odbije kao neosnovane.

Optuženi A.T. iz B.1 je podneskom od 30.03.2015. godine dao odgovor na žalbu Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u kojem osporava sve žalbene navode tužitelja vezane uz visinu izrečene kaznene sankcije, te u svemu ostaje pri prijedlozima iz žalbe koju je osobno izjavio 17.03.2015. godine.

Branitelj P.P., odvjetnik iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je podneskom broj Kk-90/11-V od 25.03.2015. godine dao odgovor na žalbu Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a podneskom broj Kk-90/11-V od 27.03.2015. godine dao i odgovor na žalbu M.V.-P., u kojim ističe da je žalba tužitelja u pogledu visine izrečene kazne optuženom A.T. u cijelosti neosnovana, zbog čega predlaže da ovaj sud takvu žalbu odbije kao neosnovanu, a u slučaju žalbe M.V.-P. da je prvostupanjski sud oštećenog A.P. sa odštetnim zahtjevom uputio na parnicu, zbog čega žalbu u tom dijelu valja odbiti kao neosnovanu, a u dijelu u kojem se M.V.-P. žali na visinu izrečenih kazni, njenu žalbu odbaci kao nedopuštenu, jer oštećena strana ne može pobijati prvostupanjsku presudu iz navedenog žalbenog osnova.

Na javnoj sjednici žalbenog vijeća ovog suda održanoj dana 19.11.2015. godine, tužitelj, branitelji i optuženi A.T. su ostali u svemu kod navoda i prijedloga iz pisano izjavljenih žalbi, odnosno kod datih odgovora na žalbe.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u smislu članaka 306. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine", broj 34/13 - prečišćen tekst i 27/14), nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude, iz razloga koji slijede:

Prije davanja detaljnih razloga povodom svih žalbenih navoda svake od izjavljenih žalbi protiv prvostupanjske presude, prethodno valja istaknuti da se žalbom optuženog A.T. zaključno sa „osnovnom pobijanja presude zbog bitne povrede Kaznenog zakona iz članka 297. stavak 1. točka g. ZKP Bd BiH“ iz potpuno identičnih razloga pobija prvostupanjska presuda kao i u slučaju žalbe branitelja O.M., odvjetnika iz B.1, koja je izjavljena u korist optuženog A.O., pa će ovaj sud obrazloženje ove presude koncipirati tako što će se stajališta ovog suda u pogledu osnovanosti pojedinih navoda žalbe branitelja O.M., istodobno odnositi i na navode žalbe optuženog A.T., naravno u onom dijelu u kojem su oni istovjetni kao u žalbi branitelja O.M.

S tim u svezi, neosnovano se žalbom branitelja O.M., odvjetnika iz B.1 pokušava dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude tvrdnjama da je pri njenom donošenju prvostupanjski sud počinio niz raznovrsnih povreda postupka, odnosno procesnih pravila, materijalnih propisa, kao i odgovarajućih odredaba Ustava Bosne i Hercegovine i Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Analizirajući prvostupanjsku presudu u kontekstu argumentacije koju u žalbi ističe branitelj M., ovaj sud nije mogao zaključiti da su u donošenju prvostupanjske presude počinjene navedene bitne povrede

odredaba kaznenog postupka, odnosno nepravilnosti i nezakonitosti na kojim branitelj u žalbi inzistira, s tim što valja naglasiti da će ovaj sud dati detaljan osvrt na svaki od tih žalbenih prigovora, međutim, zbog činjenice da se pojedini žalbeni razlozi ovisno od konteksta u kom su izneseni, višekratno ponavljaju, u povodu tih i takvih žalbenih prigovora ovaj sud neće ponavljati sve te razloge.

Kada je u pitanju žalbeni prigovor branitelja O.M., a i optuženog A.T., koji se odnose na pogrešnu primjenu članka 23. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u svezi s primjenom članka 27. a. i 499. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, valja naglasiti, a što nesumnjivo proizilazi i iz prvostupanjske odluke, da je za razliku od žalitelja prvostupanjski sud pravilno zaključio da je mjesno i stvarno nadležan da odlučuje u ovom kaznenom predmetu, zbog čega se i nije oglasio stvarno nenadležnim, a što se neargumentirano navedenim žalbama dovodi u pitanje tvrdnjama da u konkretnom slučaju Sud Bosne i Hercegovine nije donio nikakvo rješenje kojim bi eventualno svoju nadležnost za postupanje u predmetima ratnih zločina prenio na Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Ovakvo stajalište branitelja O.M. i optuženog A.T. nema utemeljenja u odredbi članka 430. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koja je po svojoj sadržini istovjetna odredbi članka 499. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, a kojom je propisano „predmete iz nadležnosti suda BiH primljene u rad kod sudova Brčko distrikta BiH, odnosno tužiteljstava, i u kojim optužnica nije stupila na pravnu snagu, odnosno nije potvrđena, dovršit će sudovi Brčko distrikta, osim ako sud BiH po službenoj dužnosti ili na obrazložen prijedlog stranaka ili branitelja, ne odluči preuzeti takav predmet“.

Imajući u vidu da je navedena zakonska odredba, kao i cjelokupni Zakon o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u primjeni je od 16.09.2010. godine, a da je optužnica u ovom kaznenom predmetu potvrđena dana 09.11.2010. godine, očigledno je da je ovaj kazneni spis već bio u radu kod Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vrijeme kada je ovaj zakon kao i Zakon o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine stupio na snagu, pa kako optužnica nije bila potvrđena u to vrijeme, pravilno je postupio prvostupanjski sud kada je kao stvarno nadležan nastavio i dovršio kazneni postupak u ovom kaznenom predmetu, stoga je ovakva odluka prvostupanjskog suda zasnovana na pravilnoj primjeni članka 430. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

S tim u svezi, niti za ovaj sud nije sporno, na šta također u žalbi ukazuje branitelj optuženog, da Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ne može na vlastitu inicijativu preuzeti nadležnosti od Suda Bosne i Hercegovine, kao i da Sud Bosne i Hercegovine može određene predmete ratnih zločina ustupiti sudovima s područja entiteta, odnosno ustupiti na nadležnost sudovima na čijoj teritoriji je djelo počinjeno, u slučaju da to ocjeni cjelishodnim u skladu s člankom 27. a. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, međutim, u konkretnom slučaju se nije radilo ni o kakvom preuzimanju nadležnosti od strane Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to želi prikazati u žalbi branitelja, nego se radi o nadležnosti temeljenoj na članku 430. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da nije bilo potrebno da sud Bosne i Hercegovine prenosi nadležnost za vođenje postupka u ovom predmetu na Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. U tom kontekstu nije bilo nužno niti

donošenje rješenja koje u žalbi spominje branitelj, jer se ovaj predmet već nalazio u radu pred pravosudnim organima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Slijedom naprijed iznesenog, imajući u vidu da je kazneni postupak u ovom kaznenom predmetu okončan donošenjem presude pred Osnovnim sudom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nema zakonskog utemeljenja u Zakonu o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao niti u Zakonu o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, da se na odluku po žalbi na prvostupanjsku presudu u ovom predmetu cjelokupni spis dostavi Sudu Bosne i Hercegovine, kako se to predlaže u žalbama branitelja O.M. i optuženog A.T.. Ovo zbog toga što se za ovakav prijedlog ne može naći uporište, kako u odredbama članka 449. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, tako niti u odredbama članka 27. a. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine. Stoga je sve naprijed navedene žalbene prigovore branitelja M. i optuženog T., u pogledu nadležnosti suda, valjalo odbiti kao neosnovane, s obzirom na to da ovaj sud smatra da se prvostupanjska presuda ne temelji na bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka g., u svezi s primjenom članka 23. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno nepravilnoj primjeni članka 27. a. i 449. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine.

Žalbene prigovore branitelja M. i optuženog T. koji se odnose na stručnost i osposobljenost sudaca „najniže sudske instance“, kojim se dovodi u pitanje njihovo „specijalističko znanje“, u odnosu na suce Suda Bosne i Hercegovine, kao specijalnog suda, ovaj sud nije uzimao u razmatranje, kako zbog razloga što ovakvi žalbeni navodi izlaze izvan okvira žalbenih osnova zbog kojih se, u smislu članka 296. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, može pobijati prvostupanjska presuda, tako i zbog potpuno neprimjerenog pristupa ocjeni osposobljenosti i stručnosti sudaca Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za postupanje u predmetima ratnog zločina.

Što se pak tiče žalbenih prigovora oba ova žalitelja u pogledu dopisa koji je predsjednik Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dostavio predsjedniku Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u svezi troškova obrane u kaznenim predmetima ratnih zločina, na kojem se također inzistira u ovim žalbama, sadržaj tog akta se ni na koji način ne može dovesti u vezu sa tvrdnjom žalitelja da se na taj način vrši pritisak na obranu u pogledu obujma dokaza koje će obrana izvesti, a niti se može smatrati da se time na bilo koji način ometa obrana optuženih, kako to žele prikazati žalitelji, tvrdeći da je time ujedno prekršen Ustav Bosne i Hercegovine i Europska konvencija o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Na ovakav zaključak žalitelja ne upućuje ni jedan postupak prvostupanjskog suda, s obzirom na to da je tijekom dokaznog postupka taj sud prihvatio praktično sve dokaze i radnje koje je obrana predložila, a koje je realno bilo moguće realizirati. Stoga ovakvi prigovori žalitelja ne predstavljaju valjanu argumentaciju iz koje bi se moglo zaključiti da je predsjednik prvostupanjskog suda navedenim dopisom na bilo koji način utjecao na rad sudećeg vijeća, pogotovo ako se ima u vidu da tim dopisom nije komunicirao sa sudećim vijećem ili strankama u postupku, pa je nejasno na koji drugi način se takvim aktom moglo utjecati na sud ili obranu u pogledu provođenja bilo kog dokaza koji je u tijeku dokaznog postupka predložen.

Nadalje se ovaj sud nije posebno upuštao u razmatranje žalbenih prigovora istih žalitelja koji se tiču sastava sudskog vijeća, u odnosu na suca F.Z.2, procjenu stručne osposobljenosti postupajućeg tužitelja, standarda dokazivanja, postupanja ovog suda u drugim

kaznenim predmetima, kao i navodnu proizvoljnost prvostupanjskog suda u presuđenju ovog kaznenog predmeta, s obzirom na praksu tog istog suda u nekim drugim predmetima. Ovo u prvom redu zbog toga što takvi žalbeni prigovori dijelom izlaze iz okvira žalbenih osnova zbog kojih se prvostupanjska presuda može pobijati, a s druge strane i zbog toga što tijekom prvostupanjskog postupka optuženi i njihovi branitelji nisu imali nikakvih zamjerki sastavu prvostupanjskog sudećeg vijeća, uključujući i dodatnog suca F.Z.2, a niti ovaj sud ne vidi u čemu bi se trebala ogledati razlika u bilo kom pogledu između „redovitog suca“ i „dodatnog suca“, kao i na koji način bi ta okolnost mogla utjecati na njegovu profesionalnost, stručnost i neovisnost. Jednako tako ovaj sud se ne smatra mjerodavnim da u postupku po žalbi na prvostupanjsku presudu daje bilo kakvu ocjenu stručnosti i osposobljenosti postupajućeg tužitelja, jer to nije i ne može biti predmetom žalbenog postupka u kojem bi žalbeni sud trebao zauzimati bilo kakvo pravno stajalište. Što se pak tiče usvojenih standarda dokazivanja na kojim u žalbama uporno inzistiraju branitelj M. i optuženi T., kao i kompariranju ovog predmeta sa drugim predmetima koji su u tijeku pred prvostupanjskim sudom, ovaj sud se ovom prigodom neće upuštati u iznošenje bilo kakvih stajališta u tom pravcu, a pogotovu se neće baviti analizom predmeta povodom kojeg je u tijeku postupak pred prvostupanjskim sudom, jer se sumnje branitelja na moguće proizvoljno presuđenje od strane ovog suda u predmetu koji još uvijek nije okončan, ne mogu smatrati ozbiljnim prigovorom koji zaslužuje zauzimanje bilo kakvog stajališta ovog suda po tom pitanju.

Žalbene prigovore kojim se ukazuje da je tijekom prvostupanjskog postupka sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2., u svezi s primjenom članka 251. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (greškom u žalbi navedeno da je osnov pobijanja presude zbog bitne povrede odredaba Kaznenog zakona), ovaj sud nije mogao prihvatiti kao osnovane. Naime, točno je da je u jednom dijelu prvostupanjskog postupka zbog bolesti predsjednika sudećeg vijeća, odnosno fizičke nemogućnosti dolaska člana vijeća zbog elementarne nepogode, usljed čega su glavne rasprave morale biti odgođene za period dulji od 30 dana, a da nakon toga glavna rasprava nije započeta iznova, kako to propisuje odredba članka 251. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Međutim, ovaj sud smatra da, bez obzira što to nije bilo u skladu s navedenom zakonskom odredbom, ovakav propust suda ne može imati karakter bitne povrede odredaba kaznenog postupka, koja bi dovela do obveznog ukidanja prvostupanjske odluke, ako se prethodno ne učini vjerovatnim da je takav propust prvostupanjskog suda bitno utjecao na pravilnost i zakonitost odluke. Ovo pogotovu u situaciji kada tijekom prvostupanjskog postupka niti jedan od sudionika nije u tom pravcu isticao prigovore, a niti zahtjevao od prvostupanjskog suda da sa glavnom raspravom započne iznova, tako da zbog činjenice da prvostupanjski sud u takvoj procesnoj situaciji nije tražio suglasnosti od stranaka za nastavak glavne rasprave bez njenog otpočinjanja iznova, ovaj sud ne vidi na koji način je „sav proces montiran od tužiteljstva i prvostupanjskog suda“, kako se to neargumentirano insinuira u žalbi branitelja, pa time niti da to predstavlja bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2., u svezi s člankom 251. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U žalbi branitelja M. i optuženog T. se nadalje neosnovano prigovara da je za suđenje za kaznena djela za koja su optuženi oglaseni krivim isključivo nadležan Sud Bosne i Hercegovine, jer u Kaznenom zakonu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nisu propisana Kaznena djela protiv čovječnosti i vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, nego da su ona propisana u glavi XVII Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine, uključujući i kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, zbog čega je prema članku 7. stavak 1. Zakona

o Sudu Bosne i Hercegovine i članku 23. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine, isključiva nadležnost za njihovo procesuiranje na Sudu Bosne i Hercegovine, pa je po mišljenju branitelja pobijanu presudu donio nenadležni sud, što predstavlja bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka g. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (i u ovom slučaju je pogrešno navedeno da se radi o bitnoj povredi odredaba kaznenog zakona). Navedeno stajalište žalitelja je po ocjeni ovog suda potpuno neprihvatljivo iz razloga što je rezultat potpunog zanemarivanja sadržaja odredbe članka 430. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Rješavanje predmeta iz nadležnosti Suda Bosne i Hercegovine) i članka 449. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine (Rješavanje predmeta primljenih u rad kod drugih sudova, odnosno tužiteljstava). Naime, navedenim zakonskim odredbama je predviđena mogućnost postupanja i drugih mjesno nadležnih sudova sa područja Bosne i Hercegovine, bez obzira što njihovim kaznenim zakonodavstvom (entiteti i Bd BiH) nisu propisana kaznena djela iz glave XVII Kaznena djela protiv čovječnosti i vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, naravno uvažavajući stadij kaznenog postupka u kojem se predmet zatekao u vrijeme njegovog ustupanja, odnosno prenošenja nadležnosti, kako je to izričito i propisano naprijed pomenutim procesnim odredbama Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine.

Branitelj O.M. u žalbi dalje navodi da je prvostupanjska presuda rezultat bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka i., u svezi s člankom 10. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, dovodeći tu bitnu povredu u svezu sa povredom prava obrane iz članka 14. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (jednakost u postupanju i pravedno suđenje), čime je po mišljenju branitelja povrijeđeno pravo na fer suđenje zajamčeno člankom 2. stavak 3. točka e. Ustava Bosne i Hercegovine i člankom 6. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, a sve to zbog činjenice da mu navodno nije omogućen pravodoban uvid u kaznene istražne spise broj Ki.43/93 i Kri.22/95 Osnovnog suda Brčko, zbog čega se iskazi oštećenih S.P. i B.P. iz tih kaznenih spisa imaju smatrati nezakonitim dokazima. Iz objašnjenja ovakvog stajališta branitelja iznesenog u obrazloženju navedenog žalbenog razloga nije moguće pouzdano zaključiti na koji način je to narušena ravnopravnost stranaka u smislu članka 14. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz razloga što je na traženje branitelja od 11.03.2014. godine prvostupanjski sud poduzeo sve što je u okviru njegovih zakonskih ovlasti da se branitelju stave na raspolaganje navedeni kazneni istražni spisi. Osim toga, iz dokaznog materijala koji je branitelj, kao materijalne dokaze obrane, uložio u prvostupanjski spis, a koji mu je od strane Tužiteljstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dostavljen po nalogu suda, nije moguće zaključiti da je tužitelj imao bilo kakvog razloga, s obzirom na sadržaj tog dokaznog materijala, skrivati bilo koji dokaz, uključujući i iskaze oštećenih S.P. iz kaznenog istražnog spisa Osnovnog suda u Brčkom, broj Kri. 22/95 od 06.05.1995. godine i iskaz oštećenog B.P. iz kaznenog istražnog spisa Osnovnog suda u Brčkom broj Ki. 43/93 od 16.02.1994. godine, s obzirom na to da je braniteljima nakon podizanja optužnice pružena mogućnost da izvrše uvid (kopiranje) u cjelokupan dokazni materijal na kojem je tužitelj utemeljio podignutu optužnicu, koji svakako uključuje i iskaze navedenih oštećenih, koje je konačno branitelj M. i koristio prigodom unakrsnog ispitivanja navedenih oštećenih.

U takvim okolnostima ovaj sud ne vidi u čemu je bio branitelj uskraćen u povodu sadržaja omota kaznenih istražnih spisa broj Ki.43/93 i Kri.22/95, jer u žalbi ne navodi što je

to prema popisu spisa trebalo biti u omotu navedenih spisa, a što bi u činjeničnom smislu moglo bitno utjecati na položaj optuženog i njega kao branitelja u ovom kaznenom postupku, pa da je zbog toga propuštanje prvostupanjskog suda da mu omogući uvid u sadržaj naprijed navedena dva kaznena istražna spisa, povrijeđena, kako kaže branitelj „njegovo pravo na jednakost oružja“, a s tim u svezi i pravo optuženih na fer i pošteno suđenje zajamčeno člankom 2. stavak 3. točka e. Ustava Bosne i Hercegovine, odnosno pravo na pošteno suđenje zajamčeno člankom 6. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, a još manje na koji način bi to trebalo imati utjecaja na zakonitost iskaza oštećenih S.P. i B.P., u smislu članka 10. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je obrana pravovremeno došla u posjed iskaza tih oštećenih. Imajući u vidu da branitelj i dalje ne navodi koji bi to dokaz iz sadržaja omota navedena dva kaznena istražna spisa mogao potencijalno diskreditirati iskaze oštećenih S.P. i B.P., koji mu nije stavljen na raspolaganje, a trebao je biti stavljen, onda se po ocjeni ovoga suda, takvom argumentacijom branitelja ne može dovesti u pitanje pravilnost prvostupanjske presude s aspekta bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka i., u svezi sa člankom 10. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer niti jedan dokaz izveden tijekom prvostupanjskog postupka i na kojem je, u skladu sa člankom 281. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zasnovana prvostupanjska presuda, nije pribavljen povredom ljudskih prava u smislu članka 10. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U žalbi branitelja M. se nadalje prigovara da je prvostupanjska presuda donesena uz bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno da je u slučaju optuženog A.O. u donošenju pobijane presude prekoračena optužba, zbog činjenice da se u potvrđenoj optužnici od 15.11.2011. godine optuženom na teret stavljalo kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, kako je ostalo sve do pred završnu riječ, kada je tužitelj izmijenio pravni opis i pravnu kvalifikaciju kaznenopravnih radnji koje se optuženom stavljaju na teret navodeći da se optuženi sada tereti za kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ. Kako je prvostupanjski sud prihvatio takvu izmjenu optužnice i donio osuđujuću presudu, umjesto da donese odbijajuću presudu, u smislu članka 283. stavak 1. točka b. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, time je u potpunosti uskraćeno pravo optuženog na obranu, što po mišljenju branitelja predstavlja bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog koje se prvostupanjska presuda mora ukinuti, jer sve izneseno po mišljenju branitelja upućuje na jasan zaključak „da su i optužnica i suđenje pred prvostupanjim sudom bili politički montirani“.

Ovakvo stajalište branitelja je potpuno neprihvatljivo i u suprotnosti sa člankom 275. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji dopušta tužitelju da do okončanja dokaznog postupka, temeljem rezultata dokaznog postupka izmijeni optužnicu, kako u pogledu činjeničnog supstrata, tako i u pogledu pravnog opisa, kao i pravne ocjene tako izmijenjenih (preciziranih) kaznenopravnih radnji. Ograničenja u tom pravcu se svode na to da se tako izmijenjena optužnica mora odnositi na isti događaj i optuženog i da se u inkriminirajuću sadržinu (supstrat) ne dodaje novi sadržaj (veća kriminalna masa) od one povodom koje je potvrđena optužnica, odnosno da se optuženom tako izmijenjenom optužnicom na teret ne stavlja teže ili više kaznenih djela, od onog koje mu se potvrđenom optužnicom stavljalo na teret. U suprotnom davanje nove (druge) inkriminirajuće sadržine

(mase), odnosno novog (težeg) kaznenog djela, bi zahtijevalo dostavljanje (vraćanje) tog dijela optužnice na potvrđivanje, u smislu članka 228. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U konkretnom slučaju optuženom A.O. se potvrđenom optužnicom, broj T 18 0 KTRZ 0003098 10 od 15.11.2011. godine, na teret stavljala osnovana sumnja da je radnjama opisanim u točkama 1.-3. dispozitiva, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, a izmijenjenom optužnicom tužitelja od 08.07.2014. godine, da je tim istim radnjama (uz manju korekciju) počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. Kaznenog zakona bivše SFRJ, u skladu sa kojim je prilagođen prateći pravni opis radnje počinitelja. Imajući u vidu da se radilo o minimalnoj korekciji činjeničnog opisa koji se tiče svojstva žrtve (civil-vojnika), da pravni opis, u smislu člana 227. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nije obvezni element optužnice (presude), kao i da novo kazneno djelo za koje se optuženi tereti nije teže od onog iz potvrđene optužnice, onda je intervencija (izmjena) tužitelja u potvrđenu optužnicu u granicama propisanim člankom 275. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prihvatanjem tako izmijenjene optužnice od strane prvostupanjskog suda nije povrijeđeno pravo optuženog na obranu, bez obzira što se tijekom dokaznog postupka „branio od jednog kaznenog djela“, a osuđen je za „posve drugo kazneno djelo“, kako to krivo želi prikazati branitelj. Naprotiv, prigodom dostave izmijenjene optužnice, odnosno njenog preciziranja na glavnoj raspravi od 14.07.2014. godine, optuženi i njegov branitelj nisu imali primjedbi u tom pravcu, a niti su inzistirali na dodatnom vremenu za pripremu obrane.

U takvim okolnostima ovaj sud smatra da prvostupanjski sud, oglašavanjem krivim optuženog A.O., za kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., umjesto za kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. Kaznenog zakona bivše SFRJ, odnosno prihvatanjem izmijenjene optužnice nije povrijedio pravo optuženog na obranu, a stim u svezi niti prekoračio optužbu, tako da pobijana presuda u tom dijelu nije obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j., odnosno bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2., u svezi sa člankom 275. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Istom argumentacijom optuženi A.T. pobija prvostupanjsku presudu, s obzirom na to da mu se potvrđenom optužnicom od 15.11.2011. godine na teret stavljala osnovana sumnja da je radnjama opisanim u točkama I/1. i 2. dispozitiva, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, a izmijenjenom optužnicom od 08.07.2014. godine, koju je pobijanom presudom prihvatio prvostupanjski sud, dva kaznena djela i to kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, na štetu A.P. i kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, na štetu V.T.. Za razliku od argumentacije žalbe branitelja optuženog A.O., koja nije imala utemeljenja u članku 275. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osnovano se žalbom optuženog A.T. ukazuje da se u njegovom slučaju radi o nedozvoljenom disponiranju optužnicom od strane tužitelja, koje prvostupanjski sud nije mogao prihvatiti, jer je donošenjem osuđujuće presude na temelju tako izmijenjene (proširene) optužnice prekoračio optužbu na njegovu štetu, u smislu članka 297. stavak 1. točka j. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Naime, priroda kaznenih djela iz glave XVI preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ - Kaznena djela protiv

čovječnosti i međunarodnog prava, je takva da su radnje počinjenja alternativno propisane, tako da ih je moguće počinuti jednom ili više radnji počinjenja, prema jednom ili više oštećenih, ali bez obzira na broj tih (alternativnih) radnji, kao i broj oštećenih, uvijek će se raditi o jednom kaznenom djelu (Ratni zločin protiv civilnog stanovništva ili Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika), jer se zbog jedinstvenosti radnje počinjenja, bez obzira na broj pojedinačnih radnji koje obuhvaćaju, u slučaju ovih kaznenih djela neće raditi o njihovom stjecaju u smislu članka 55. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno produženo kazneno djelo u smislu članka 54. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U konkretnom slučaju je optuženom A.T. potvrđenom optužnicom od 15.11.2011. godine na teret stavljena osnovana sumnja da je na štetu A.P. i V.T. počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, dakle, jedno kazneno djelo kojeg čine dvije kazneno pravne radnje za koje mu se u slučaju da bude oglašen krivim, izriče jedna kazna, a izmijenjenom optužnicom od 08.07.2014. godine da je istim tim radnjama (neznatno preciziranim) počinio dva kaznena djela i to radnjama iz točke I./1. dispozitiva, na štetu A.P., kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, a radnjama iz točke I./2. izreke poduzetim na štetu V.T., kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, što je prvostupanjski sud prihvatio i optuženom utvrdio pojedinačne kazne zatvora za svako od tih djela, od 1 (jedne) godine, odnosno 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, a potom ga primjenom članka 48. stavak 2. točka 3. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine.

Ovakvo disponiranje optužnicom nije u skladu sa člankom 275. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je optuženi doveden u nepovoljniji položaj od onog koji je imao u vrijeme potvrđivanja optužnice i tijekom cjelokupnog dokaznog postupka, jer mu se izmijenjenom optužnicom na teret stavlja još jedno kazneno djelo za koje u odnosu na njega nije potvrđena optužnica, tako da takva intervencija tužitelja praktično predstavlja proširenje optužnice za novo kazneno djelo, bez obzira što je činjenični supstrat ostao isti ili skoro isti, pa takvo disponiranje optužnicom sud nije mogao prihvatiti, jer bi u skladu sa navedenom zakonskom odredbom tako izmijenjena optužnica zahtijevala potvrđivanje u smislu članka 228. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a kazneni postupak bi se morao nastaviti po ranije potvrđenoj optužnici.

Kako je prvostupanjski sud postupio suprotno tomu i prihvatio tako izmijenjenu optužnicu, osudivši optuženog A.T., umjesto za jedno kazneno djelo, za dva kaznena djela, time je povrijedio njegovo pravo na obranu i prekoračio optužbu, što predstavlja, osim bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka d. i bitnu povredu iz članka 297. stavak 1. točka j. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Međutim, imajući u vidu da je ovaj sud, uvažavajući žalbe optuženog A.T. i njegovog branitelja P.P. u dijelu koji se odnosi na inkriminaciju iz točke I./1. izreke, o čemu će u kasnijem tijeku obrazloženja biti više riječi, te preinačio prvostupanjsku presudu i optuženog oslobodio od optužbe da je na štetu A.P. počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, žalbeni prigovori

optuženog u pogledu naprijed elaboriranih bitnih povreda kaznenog postupka više nemaju odlučni značaj za pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Nadalje se ne mogu prihvatiti kao osnovani žalbeni prigovori branitelja O.M. da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, koje se odnose na to da li su uslijed postupaka optuženog A.O. oštećeni L.S., S.P. i B.P. trpili „velike patnje i mučenje“, zasnivajući takve svoje tvrdnje na činjenici da o tomu sudu nije prezentirana relevantna medicinska dokumentacija, pa je stoga po mišljenju branitelja pobijana presuda apsolutno proizvoljna. Ovakve tvrdnje branitelja u cijelosti su demantirane obrazloženjem pobijane presude u kojem prvostupanjski sud daje detaljnu analizu i ocjenu svih dokaza provedenih tijekom prvostupanjskog postupka, koja je u svemu sukladna članku 15. i 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, uz navođenje razloga o svim odlučnim činjenicama, uključujući i one koje se odnose na prirodu fizičkog i psihičkog zlostavljanja (mučenja) koje je optuženi A.O., zajedno sa ostalim pripadnicima Vojne policije, višekratno primjenjivao prema oštećenim. Tako je tim povodom sud dao valjane razloge zbog kojih smatra da su oštećeni zbog ponašanja optuženog trpili velike patnje, navodeći na stranici 76., 77. i 78. pobijane presude dokaze na kojim temelji zaključak da su oštećeni L.S., S.P. i B.P. u više navrata premlaćivani po cijelom tijelu, a da su na licu imali brojne povrede, koje su na njima uočili i ostali svjedoci koji su sa njima bili zatočeni. Osim toga, valja ukazati na jedan osobito okrutan način zadiranja u tjelesni i psihički integritet oštećenih o kojem su svjedočili oštećeni S.P. i B.P., kada su opisivali kako ih je optuženi A.O. prisiljavao da se međusobno udaraju. Sve je to kod oštećenih ostavljalo vidne povrede, koje su na njima uočili svjedoci Ž.K., L.R., M.S.1, M.O., N.B. i P.M., koji su bili zatočeni zajedno sa oštećenim ili su prigodom svog odvođenja na ispitivanje zaticali pretučene oštećene u prostoriji gdje je optuženi, zajedno sa drugim vojnim policajcima „saslušava zatočenike“. Konačno, na razmjere zlostavljanja oštećenih ukazuje i nalaz vještaka neuropsihijatra dr. P.G., koji je nakon opservacije oštećenog L.S. zaključio da je posttraumatski stresni poremećaj (PTSP) kod oštećenog isključiva posljedica psihičke i fizičke traume vezane uz ono što je preživio u zatočeništvu.

Stoga se ne mogu prihvatiti tvrdnje branitelja da je pobijana presuda proizvoljna, jer su u suprotnosti sa svim provedenim dokazima koji ukazuju na ponašanje optuženog i radnje koje je preduzimao prema civilima L.S., S.P. i B.P.. Optuženi je prema oštećenima preduzimao radnje fizičkog maltretiranja i prebijanja i to više puta, pa čak nekada i više puta u toku jedne noći. Prisiljavao je oštećene S.P. i P.B. da se između sebe tuku, pa je tako na najgrublji način vrijeđao njihovo dostojanstvo i tjelesni integritet, nanoseći im velike patnje koje su oštećeni na uvjerljiv način opisali. Da je tomu tako govori i činjenica da je jedne prilike, o čemu je i oštećeni S.P. govorio, kada se poslije ratnih dešavanja našao u društvu O., on mu je rekao da bi rado da mu oni to sve vrate kad bi bilo moguće, a koju utvrđenu činjenicu je prvostepeni sud cijenio na strani optuženog O. kao olakšavajuću okolnost. Stoga se zbog samog neposjedovanja relevantne medicinske dokumentacije, na kojoj obrana na više mjesta inzistira, ne može tvrditi da fizičkog maltretiranja i premlaćivanja oštećenih nije ni bilo, kako to branitelj neuvjerljivo želi prikazati, poistovjećujući teške patnje kojim su oštećeni bili podvrgnuti sa postojanjem teškog tjelesnog povređivanja koje bi bilo medicinski verificirano (lomovi kosti, defekti mekih tkiva i sl.).

U okviru ovog žalbenog osnova je i prigovor branitelja M. da izreka pobijane presude ne sadrži pravni opis radnji počinjenja, zbog čega je po njegovom mišljenju „proizvoljna i nerazumljiva“. Ovakve tvrdnje branitelja nemaju uporišta u članku 285. Zakona o kaznenom

postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojim je propisano što obvezno svaka presuda mora sadržati, u kojoj se nigdje ne navodi da je obvezni dio izreke i pravni opis, stim što bi bilo uputno da izreka sadrži pravni opis, neovisno od toga da li je radnja konkretnog kaznenog djela propisana alternativno. Međutim, ako se iz činjeničnog supstrata izreke na nesumnjiv način može zaključiti kojom od alternativno (jednom ili više njih) propisanih radnji je optuženi počinio kazneno djelo za koje se tereti, kao što je to u konkretnoj presudi slučaj, onda odsustvo pravnog opisa radnje počinjenja samo po sebi ne može učiniti izreku presude nerazumljivom, a još manje „proizvoljnom“, kako se to tvrdi u žalbi branitelja, pa stoga, po ocjeni ovog suda, izreka prvostupanjske presude, kao i sama presuda, nije obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U dijelu žalbenih prigovora koji se odnose na žalbeni osnov povrede Kaznenog zakona iz članka 298. stavak 1. točka a. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, navodi se skoro identična argumentacija, kako u žalbi branitelja O.M., tako i u žalbi koju je osobno izjavio optuženi A.T., a ona se u suštini svodi na tvrdnje da sve da je i utvrđeno da su optuženi počinili kaznenopravne radnje koje im se u dispozitivu optužnice stavljaju na teret, u tim radnjama se nisu ostvarila zakonska obilježja kaznenog djela za koja su oglašeni krivim, jer provedenim dokazima tužitelj nije dokazao da su uslijed tih radnji oštećeni „trpili velike patnje ili povrede tjelesnog integriteta ili zdravlja“. Suprotno ovakvim tvrdnjama branitelja M. i optuženog T., ovaj sud smatra da se već na temelju iskaza oštećenih L.S., S.P., B.P., A.P. i V.T. može nedvojbeno zaključiti da su radnje optuženih A.O. i A.T., koje su se ogledale u višekratnom premlaćivanju oštećenih, L.S. i po tri puta tijekom iste noći, što se ponavljalo ukupno više od pet puta, za vrijeme njegovog boravka u „skladištu“ u G.Z., oštećenog S.P., koji je u više navrata izvođen iz prostorija Osnovne škole u G.R., zajedno sa B.P., kada bi ih optuženi A.O. zajedno sa ostalim pripadnicima vojne policije „postavili u krug“ i udarali rukama i nogama čak i kada bi od udaraca pali na tlo, nakon čega ih je upravo optuženi O. prisiljavao da tuku jedan drugoga, što se ponavljalo skoro svaku drugu noć, dok nisu razmijenjeni, odnosno prebačeni u T., imale karakter nečovječnog postupanja, odnosno mučenja, fizičkog i psihičkog zlostavljanja, koje je kod oštećenih izazivalo velike patnje i poniženje.

Isti slučaj je i sa oštećenim V.T. koji je do detalja opisao metode zlostavljanja koje je prema njemu primjenjivao optuženi A.T., zajedno sa izvjesnim „Š.“ i „K.“, među kojim su se isticale batinanje, zasijecanje nožem, ubadanje šilom i odsjecanje komada tkiva sa lijeve natkoljenice i prisiljavanje oštećenog da taj komadić svog tkiva pojede. O posljedicama koje je od toga imao oštećeni detaljno je svjedočio prof. dr. Z.C. tijekom iznošenja svog nalaza na glavnoj raspravi od 21.06.2013. godine, dovodeći u medicinskom smislu u nesumnjivu uzročno posljedičnu svezu radnje zlostavljanja koje je opisao oštećeni sa ožiljcima nađenim prigodom pregleda oštećenog V.T..

Posljedice koje je na oštećene ostavilo ovakvo učestalo fizičko, a i psihičko zlostavljanje slikovito su opisali svjedoci koji su vidjeli oštećene nakon što su bili odvođeni od strane optuženih „na saslušanje“, pa su tako svjedoci M.S.1 i M.O., koji su bili zatočeni zajedno sa L.S., izjavili da je nakon što je L. doveden od A.O., bio tako pretučen „da je bio crn“, te da par dana poslije toga nije mogao hodati, bilo što jesti i piti, te da je tek uz njihovu pomoć mogao ustati do toaleta. Isto je potvrdio i svjedok N.B., koji je rekao da je L. vraćan pretučen sa izbijenim jednim ili dva zuba i sav „natečen od modrica“.

Na skoro identičan način su svjedoci M.Š., B.S.1 i A.P., opisali u kakvom stanju su vidali oštećenog V.T., opisujući da je bio toliko pretučen da nije mogao hodati. Konačno, ako se nije radilo o nanošenju velikih patnji, kako to žele prikazati žalitelji, zašto bi oštećeni V.T., zbog neizdrživog premlaćivanja, komadom razbijene boce rezanjem vena, pokušao sebi oduzeti život, što je verificirano relevantnom medicinskom dokumentacijom, a o tome su pored oštećenog svjedočili i naprijed navedeni svjedoci.

Sve navedeno jasno ukazuje na zaključak da su oštećeni trpili jake patnje, jer kako bi se drugačije mogla opisati razina boli koju su uslijed premlaćivanja, ubadanja, zarezivanja ili u slučaju V.T. odsjecanja dijela tkiva, trpili oštećeni, zbog koje nisu mogli više dana hodati, jesti i piti, a niti ići na prisilno kopanje rovova, nego kao nanošenje velikih patnji povrjeđivanjem tjelesnog integriteta i zdravlja, kako je biće tih kaznenih djela definirano člancima 142. i 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ.

Stoga je krajnje neumjesna opaska branitelja M. i optuženog T. da se tu može govoriti o lakim tjelesnim povredama, a da se u slučaju da se optuženim dokaže da su poduzeli kaznenopravne radnje za koje se teret može eventualno govoriti o zlostavljanju u službi, a nikako ratnom zločinu.

Uvažavajući trud branitelja M. da ovaj sud podsjeti na aktualnu praksu međunarodnog tribunala za bivšu Jugoslaviju (Haški sud), Suda Bosne i Hercegovine, kao i ovog suda u pojedinim predmetima ratnih zločina koji su pravomoćno okončani, ovaj sud smatra potpuno neprimjerenim svođenje postupaka optuženog A.O. na eventualno „zlostavljanje u službi“, jer time na neizravan način priznaje da je optuženi tako doista postupao prema oštećenim L.S., S.P. i B.P., međutim, pri tomu potpuno zanemaruje kontekst u kojem su te radnje poduzete (rat), zbog kojeg njegove radnje poprimaju karakter kaznenog djela za koje je opravdano oglašen krivim prvostupanjskom presudom.

Jednako tako je neprihvatljivo dovođenje u pitanje postojanje tjelesnih povreda kod oštećenih, kao i njihovo svođenje na eventualne lake tjelesne povrede, samo zbog toga što oštećeni nisu bili u prilici o svojim patnjama u zatočeništvu pružiti adekvatnu medicinsku dokumentaciju, jer je to dijelom u izravnoj suprotnosti sa nalazom vještaka prof. dr. Z.C. u pogledu evidentnih tragova povrijeđivanja (ožiljaka) oštećenog V.T., kao i nalazom vještaka dr. P.G. u pogledu uzroka posttraumatskog stresnog poremećaja kod oštećenog L.S., koje je vještak definirao kao isključivu posljedicu psihičke i fizičke traume vezane za boravak u zatočeništvu u G.Z.. Kada se pri tomu ima u vidu kako su svjedoci, koji su u većini slučajeva i sami bili premlaćivani, opisali izgled i opće stanje oštećenih nakon što su „izvođeni“ od strane optuženih, onda ono što su oni pretrpjeli zasigurno ne može biti definirano kao „povrede razine povremene ojađenosti, nelagode i poniženja“, kako ih aktualnim stajalištima „Haškog tribunala“ po tom pitanju u žalbi želi prikazati branitelj optuženog A.O., odnosno sam optuženi A.T..

Naprotiv, sveukupno ponašanje optuženih ima karakter nečovječnog postupanja, odnosno teškog zlostavljanja i mučenja oštećenih V.T., L.S., S.P. i B.P., koje je kod oštećenih, bez obzira što to premlaćivanje kod njih nije dovelo do trajnih i neizlječivih povreda (lomova, unakaženosti, invaliditet), svakako izazivalo velike fizičke i psihičke patnje, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, pravilno zaključio prvostupanjski sud da su se u radnjama A.T., u pogledu oštećenog V.T., ostvarila sva zakonska obilježja kaznenog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, a u

radnjama optuženog A.O. u odnosu na oštećene L.S., S.P. i B.P. sva obilježja kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, tako da time nije povrijeđen kazneni zakon na štetu optuženih, u smislu članka 298. stavak 1. točka a. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano prigovara u žalbi branitelja O.M. i žalbi optuženog A.T..

U uskoj svezi sa iznesenim stajalištima ovog suda u pogledu osnovanosti žalbenih navoda vezanih uz prethodni žalbeni osnov je i pitanje osnovanosti žalbenih navoda kojim na skoro identičan način branitelj O.M. i optuženi A.T. pobijaju prvostupanjsku presudu u okviru žalbenog osnova „povrede Kaznenog zakona iz članka 298. stavak 1. točka a., u svezi sa člankom 284. stavak 2. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, zasnivajući svoju argumentaciju na selektivnoj, ali detaljnoj analizi iskaza oštećenih V.T., L.S., S.P. i B.P., želeći takvim pristupom pokazati kako na temelju tih iskaza u stvari nije dokazano da su optuženi počinili kaznena djela za koja su prvostupanjskom presudom oglašeni krivim, s tim što je branitelj M. ovaj žalbeni osnov obrazložio „isključivo opreza radi“.

Naime, ako se izuzmu ovakve tvrdnje optuženog A.T. i njegovog branitelja P.P. u pogledu kaznenopravnih radnji opisanih u točki I/1. izreke pobijane presude, koja se odnosi na oštećenog A.P., u povodu koje je ovaj sud optuženog A.T. oslobodio od optužbe, povodom čega će biti dati detaljni razlozi u kasnijem tijeku obrazloženja, očigledno je prema sadržaju ovog dijela obrazloženja da se u okviru ovog žalbenog osnova u stvari osporava pravilnost činjeničnog stanja na kojem je prvostupanjski sud utemeljio pobijanu presudu. Tako branitelj M. pogrešno tvrdi da nije dokazano da je optuženi A.O. počinio kazneno djelo za koje je oglašen krivim, selektivno citirajući dijelove iskaza oštećenog L.S. koji je dao u istrazi od 25.03.2005. godine, dovodeći ih u kontekst koji bi odgovarao obrani optuženog. Međutim, takav pristup branitelja samo na prvi pogled stvara privid nekonzistentnosti takvog iskaza, jer nije interpretiran u cjelini i u svezi sa ostalim iskazima svjedoka, na temelju kojeg pristupa bi se sa sigurnošću izveo zaključak identičan onom koji je tim povodom izveo prvostupanjski sud.

U tom kontekstu je od velikog značaja iskaz oštećenog L.S. koji je dao tijekom glavne rasprave od 18.04.2013. godine, u kojem je na detaljan i uvjerljiv način opisao ono što mu se dešavalo za vrijeme zatočeništva u G.Z., osobito ističući slučajeve kada ga je izvodio optuženi A.O., opisujući do pojedinosti na koji način ga je zlostavljao i koliko je to bilo učestalo, o čemu je i prvostupanjski sud dao detaljne razloge na strani 76., 77. i 78. obrazloženja pobijane presude, obrazlažući zašto je takav iskaz oštećenog prihvatio kao istinit i uvjerljiv.

Pokušaji branitelja da diskreditira oštećenog L.S. selektivnim citiranjem samo nekih dijelova njegovog iskaza, uz opasku da se navedeni oštećeni tek 2005. godine „sjetio da ga je netko zlostavljao“, nije doveo u pitanje pravilnost činjenica koje je u tom dijelu utvrdio prvostupanjski sud, jer su takve navode oštećenog potvrdili i drugi svjedoci koji su bili zatočeni sa njim, a i sam oštećeni L.S. je naveo imena drugih pripadnika Vojne policije koji su ga zlostavljali zajedno sa optuženim, tako da se inzistiranjem na tomu da je oštećenom zube polomio izvjesni F.Z.1 iz Z., a ne optuženi A.O., bezuspješno od strane branitelja želi iskaz oštećenog prikazati kao konfuzan i nelogičan.

Na veoma sličan način se u žalbi branitelj M. bavi iskazima oštećenog S.P., upoređujući pomno birane fragmente iskaza koji je oštećeni dao u Policiji Brčko distrikta

Bosne i Hercegovine 15.02.2005. godine, sa onim što je istim povodom izjavio u istražnom spisu broj Kri.22/95, zaključujući da oštećeni „sada priča drugu priču“, te da je upitno da li je „neki A.“ koji ga je među ostalim zlostavljao, u stvari optuženi A.O., zanemarujući pri tomu da oštećeni S.P. niti u jednom od tih iskaza, uključujući i onaj dan na glavnoj raspravi od 09.05.2013. godine, nije dvojio oko toga da je upravo optuženi A.O. osoba koja ga je zajedno sa ostalim pripadnicima Vojne policije kontinuirano noću izvodila iz prostorija Osnovne škole u G.R., zajedno sa B.P., M.S.2 i Đ.M., nakon čega su bili pretučeni i prisiljavani da tuku jedan drugoga. U kojoj mjeri je oštećeni u kojem od tih iskaza detaljno opisao razmjere zlostavljanja, s obzirom na potpuno drugačiju metodologiju istraživanja, u vrijeme kada su ti iskazi prikupljeni, po ocjeni ovog suda, ničim ne umanjuje vjerodostojnost bilo kog od tih iskaza.

Konačno, ovaj sud ne vidi koji bi to motivi bili da oštećeni bezrazložno krivo tereti optuženog, pogotovo nakon što on nije jedini zatočenik koji je svjedočio o ponašanju optuženog, tako da je potpuno neutemeljena insinuacija branitelja da ga je na takvo svjedočenje naveo tužitelj.

Na identičan način se u žalbi branitelja M. analiziraju iskazi oštećenog B.P. dati u istražnom predmetu Osnovnog suda u Brčkom broj Ki.43/93 od 16.02.1994. godine, u istrazi kod Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj KTA-2/96 od 21.02.2005. godine, kao i njegov iskaz dat na glavnoj raspravi od 28.03.2012. godine, potencirajući iz njihovog sadržaja samo one fragmente koji bi prema stajalištu branitelja ukazivali na određene nedosljednosti u iskazu oštećenog, kako u pogledu toga tko ga je sve zlostavljao, tako i u pogledu same uloge i identiteta optuženog A.O., aludirajući da se možda i nije radilo o optuženom, s obzirom na to da oštećeni B.P. u tim iskazima spominje „nekog A.“. Ovakav pristup branitelja je potpuno neprihvatljiv iz razloga što iskaze oštećenog B.P., na koje se poziva u žalbi, ne promatra u kakvom kontekstu su oni uzeti i na koji način je zabilježen iskaz oštećenog, jer se sadržaj tih iskaza, odnosno odgovora koje je oštećeni davao ovlaštenoj osobi koja ga je saslušavala, uvijek mora promatrati u kontekstu načina na koji je pitanje oštećenom postavljeno, pa tek onda davati ocjenu vjerodostojnosti sadržaja datog odgovora i dovoditi ga u korelaciju sa onim što je oštećeni B.P. izjavio tijekom glavne rasprave. U tom kontekstu nije realno očekivati da će oštećeni u tako velikom vremenskom razmaku povodom istog događaja dati do detalja identične odgovore, tako da nepreciznosti koje u žalbi potencira branitelj ni na koji način ne dovode u pitanje vjerodostojnost iskaza oštećenog, pogotovo ako se ima u vidu da su točnost onoga što je oštećeni B.P. izjavio potvrdili i drugi svjedoci koji su te prilike bili zatočeni sa njim u Osnovnoj školi u G.R.. U prvom redu tu se misli na oštećenog S.P. koji je u skoro svim slučajevima izvođenja i zlostavljanja oštećenog B.P. izvođen zajedno sa njim, kada bi ih nakon što ih pretuku vojni policajci, među kojima je bio i optuženi, optuženi A.O. osobno prisiljavao da se međusobno udaraju.

U takvim okolnostima se argumentacijom koju u žalbi navodi branitelj, ne može uspješno dovoditi u pitanje stvarni identitet osobe koja je zlostavljala oštećenog B.P. samo na temelju činjenice da ga je u ranijim iskazima identificirao kao „neki A.“, ako se ima na umu da je u kasnijim iskazima datim u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i na glavnoj raspravi pred prvostupanjskim sudom oštećeni sa sigurnošću potvrdio da je optuženi A.O. upravo ta osoba koja ga je zlostavljala zajedno sa ostalim djelatnicima Vojne policije, koji su u to vrijeme nesporno osiguravali zatočenike smještene u Osnovnoj školi u G.R., za sve vrijeme njegovog boravka u zatočeništvu. Stoga ovaj sud smatra potpuno neprikladnom i neargumentiranom tvrdnju branitelja „da se brižljivom analizom navedene tri izjave može

utvrditi da je ovaj svjedok najvjerojatnije instruiran od strane inspektora B.S.2 i postupajućeg tužitelja“.

U nastavku ovog žalbenog osnova branitelj ponovno inzistira na tomu da se u radnjama optuženog, sve i da se utvrdi da ih je poduzeo, nisu stekla zakonska obilježja kaznenog djela iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, jer oštećeni nisu pružili adekvatnu medicinsku dokumentaciju koja bi potvrđivala navode iz njihovih iskaza da su pretrpjeli povrede koje bi po svojoj vrsti i kvalifikaciji predstavljale mučenje, nečovječno postupanje, nanošenje velikih patnji i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja. Imajući u vidu da je ovaj sud već u ranijem tijeku obrazloženja dao odgovarajuće razloge u povodu istih ili sličnih prigovora branitelja isticanih po ranije elaboriranim žalbenim osnovama, ovom prigodom treba još samo dodati da oštećeni nisu niti bili obvezni dostaviti bilo kakvu dokumentaciju, tako da se samo zbog činjenice da ta dokumentacija nije uvrštena u dokazni materijal ne može dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog stanja koje se odnosi na obilježja bića kaznenog djela iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, za koje je prvostupani sud optuženog A.O. oglasio krivim.

Na potpuno istoj argumentaciji, kao i metodološkom pristupu u analizi provedenih dokaza, u prvom redu iskaza oštećenog V.T., temelji se i sadržaj obrazloženja žalbenog osnova „povrede Kaznenog zakona iz članka 298. stavak 1. točka a., u svezi s člankom 284. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, koji u žalbi koju je osobno izjavio navodi optuženi A.T., a sve to u cilju kako bi oštećenog V.T. predstavio kao apsolutno nevjerodostojnog svjedoka, čijem svjedočenju se ne može pokloniti vjera, jer se radi o „profesionalnom svjedoku“, koji se pojavljivao i u drugim predmetima ratnih zločina. Iznese tvrdnje optuženog u tom pravcu se ne mogu prihvatiti iz razloga što se u njima inzistira na detaljima koje je oštećeni navodio u različitim iskazima, koji po ocjeni ovoga suda nisu od presudnog značaja za pravilno utvrđivanje odlučnih činjenica u pogledu ponašanja optuženog prema oštećenom V.T. za vrijeme dok je bio zatočen u Pritvorskoj jedinici Vojne policije na lokalitetu „O.“.

Tako se optuženi A.T. detaljno bavi uporednom analizom samo određenih fragmenata iskaza oštećenog V.T. datih 18.08.1992. godine i 24.11.2004. godine, uporno zanemarujući njegov iskaz sa glavne rasprave od 30.11.2012. godine i 18.04.2013. godine, kao i sva pojašnjenja tog svog iskaza koje je dao na glavnoj raspravi od 02.07.2014. godine i 15.09.2014. godine i u kojim je upravo otklonio sve dvojbe oko onih, navodno spornih detalja, na kojim u žalbi uporno inzistira optuženi A.T.. Nadalje komparirajući selektivno odabrane segmente iskaza oštećenog sa relevantnom medicinskom dokumentacijom koju su prigodom vještačenja i izrade nalaza koristili vještaci prof. dr. Z.C. i dr. P.G., optuženi pokušava unijeti dodatnu konfuziju u iskaz oštećenog i prikazati ga kao nekredibilnog svjedoka kojem se ne može vjerovati. Međutim, istodobno optuženi A.T. zanemaruje da su upravo navedeni vještaci, u prvom redu prof.dr. Z.C., specijalist sudske medicine i patologije iz T., na temelju dijela te dokumentacije i pregleda oštećenog potvrdio da se svi tragovi na tijelu oštećenog (ožiljci) mogu dovesti u svezu sa povredama o kojim je svjedočio, uključujući „zareziivanje kože na vratu i drugim dijelovima tijela, kao i odsjecanje dijela tkiva sa lijeve natkoljenice“, koje povrede tvrdi da mu je u zatočeništvu nanosio optuženi A.T..

Nepotrebno optuženi T. uporno potencira dio medicinske dokumentacije sa VMA i UMC-Beograd kao i RTG snimke na kojim vještak C. nije uočio koštanih trauma (prijeloma) niti kosti lica, rebarnog luka, lijeve ruke ili nogu, na taj način pokušavajući oštećenog

prikazati kao svjedoka koji ne govori istinu, međutim, tu valja imati na umu i specifičan način izražavanja (vokabular) oštećenog koji u kontekstu premlaćivanja od strane drugih pripadnika vojske (HOS-a), koristi termin „polomili me... ili polomili arkadu“, što u medicinskom smislu istodobno nije sinonim za prijelom, odnosno frakturu koštanog tkiva, nego takvu vrstu povreda na tim dijelovima tijela koje privremeno čine taj dio tijela nefunkcionalnim, ali istodobno ne zahtjeva imobiliziranje, a niti ostavlja trajne posljedice na koštanom tkivu, koje bi kasnije mogle biti dijagnostificirane i na bazi RTG snimka medicinski verificirane.

Jednako tako okolnost da u pojedinim nalazima nisu medicinski verificirane određene povrede o kojim je oštećeni svjedočio i koje je u svom nalazu potvrdio vještak C., ničim ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza oštećenog zbog toga što je dio te medicinske dokumentacije oštećeni dobio u povodu drugih medicinskih problema koji nužno ne moraju biti u izravnoj svezi sa fizičkim zlostavljanjem tijekom zatočeništva, tako da na to očito onaj tko je obavljao njegov pregled nije obraćao posebnu pozornost.

Nepotrebno se u nastavku obrazlaganja ovog žalbenog osnova optuženi T. bavi citiranjem pojedinih stajališta ovog suda i drugim kaznenim predmetima ratnog zločina, koji tako izvučeni iz konteksta stvaraju privid da se odlukom prvostupanjskog suda da optuženog oglasi krivim, odstupilo od općeprihvaćenih standarda dokazivanja, a da pri tomu zanemaruje da se odluka o krivnji optuženog, u pogledu kaznenopravnih radnji koje se odnose na oštećenog V.T. (točka I/2. izreke) ne temelji isključivo na tako „nepouzdanom“ iskazu oštećenog, nego da su takve njegove navode potvrdili svjedoci A.P., M.Š., B.S.1, Z.D. i N.K., koji su na veoma upečatljiv način svjedočili kako su i sami bili zlostavljani tijekom zatočeništva u prostorijama „Šumarije“ na O.. Svi su se oni u svom svjedočenju prisjetili i zatočenika V.T. kojeg su vidali tako pretučenog da je jedva hodao i da mu je glava bila „sva natečena“, a svjedok Z.D. je potvrdio da su on i V.T. jedne večeri izvedeni i prisiljeni da se svuku, kojom prigodom su njemu gasili cigarete po stražnjici, a V.T. su odsjekli dio tkiva sa butine, potvrđujući da je među ljudima koji su ih to veče zlostavljali sigurno bio i optuženi A.T..

U takvim okolnostima kada se odluka prvostupanjskog suda očito ne temelji isključivo na iskazu oštećenog, nego i na iskazima svjedoka koji su bili zatočeni zajedno sa oštećenim, te da su povrede koje je zadobio tijekom zatočenja kojemu je, pored ostalih, nanio i optuženi A.T., medicinski verificirane kako od vještaka prof. dr. Z.C., tako i od vještaka neuropsihijatra dr. P.G., koji je sa sigurnošću potvrdio da je PTSP dijagnosticiran kod oštećenog V.T. posljedica teških fizičkih i psihičkih trauma iz rata i zatočeništva, onda je sasvim izvjesno da je zaključak prvostupanjskog suda da je optuženi A.T. počinio kazneno djelo za koje se tereti, na štetu oštećenog V.T., u okvirima prihvaćene prakse ovog suda u pogledu standarda dokazivanja u predmetima ratnih zločina.

U okviru žalbenog osnova „povrede kaznenog zakona“ branitelj O. M. ističe da je u slučaju kaznenopravnih radnji koje se optuženom A.O. stavljaju na teret u točki II/1. do 3. izreke pobijane presude, prvostupanjski sud pogrešno prihvatio pravnu kvalifikaciju tih radnji kao suizvršilaštvo u smislu članka 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, „a da na optužnici nema drugih suizvršitelja“, što po njegovom mišljenju ukazuje na površnost provedene istrage. Ovakvi prigovori branitelja nemaju uporišta u odredbi članka 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, kao niti u činjenicama utvrđenim tijekom prvostupanjskog postupka. Naime, navedenom zakonskom odredbom je utvrđeno da suizvršilaštvo postoji ako je više osoba sudjelovalo u počinjenju nekog kaznenog djela ili na drugi način zajednički

počinilo kazneno djelo. Na temelju dokaza provedenih tijekom prvostupanjskog postupka prvostupanjski sud je sa sigurnošću utvrdio da su u počinjenju kaznenog djela, osim optuženog A.O., sudjelovali i drugi pripadnici Vojne policije koji su osiguravali zgradu Osnovne škole u G.R., odnosno skladište građevinskog materijala u kojem su bili smješteni zatočnici u G.Z.. U činjeničnom supstratu točke II/1. do 3. izreke pobijane presude se navode imena nekih od tih počinitelja, njihovi nadimci (D., Č., F.) ili se pak oni označavaju kao NN počinitelji, jer na temelju iskaza oštećenih i saslušanih svjedoka nije bilo moguće na pouzdan način utvrditi njihov identitet, međutim, sasvim je izvjesno da su oštećeni L.S., S.P. i B.P., uključujući i neke od saslušanih svjedoka, bili kontinuirano zlostavljani od strane tih djelatnika Vojne policije, uključujući i optuženog A.O.. U takvim okolnostima činjenica da protiv tih počinitelja nije podignuta optužnica, odnosno da u dispozitivu kaznenopravnih radnji za koje se optuženi tereti nije na precizan način naveden identitet osoba koje su zajedno sa optuženim zlostavljali oštećene, ne isključuje mogućnost da se kaznenopravne radnje za koje je optuženi A.O. u točkama II/1. do 3. oglašen krivim, pravno kvalificiraju kao suizvršiteljstvo u počinjenju kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi s člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ.

Jednako tako ne mogu se prihvatiti žalbeni prigovori branitelja M. koji se tiču tvrdnji da činjenični opis radnji počinjenja „nema konkretizacije opisa djela niti individualizacije krivice“, tako da se po njegovom mišljenju „jedan te isti udarac kojeg su zadobili oštećeni S.P. i B.P. može pripisati svakoj od osoba koja je sudjelovala u navodnom zlostavljanju oštećenih“, o čemu govori činjenica da se navedeni oštećeni pojavljuju „u optužnici kod G.H.“. Ovakve tvrdnje branitelja nisu prihvatljive iz razloga što su radnje koje predstavljaju obilježje kaznenog djela, a koje se optuženom A.O. stavljaju na teret u odnosu na oštećene S.P. i B.P., detaljno opisane u točkama II/2. i 3. i iz njih se sa sigurnošću može utvrditi na koji način je to optuženi zlostavljao oštećene, odnosno u čemu se ogleda „njegovo sudjelovanje“ u radnji počinjenja kaznenog djela za koje je oglašen krivim. Činjenica da su istodobno i drugi poznati ili nepoznati sudionici u premlaćivanju oštećenih sudjelovali u radnji počinjenja, ni na koji način ne dovodi u pitanje da je i sam optuženi zajedno sa njima, rukama i nogama, zadavao udarce oštećenim, tako da je iz takvog činjeničnog supstrata krivnja optuženog u dovoljnoj mjeri individualizirana da se njegove radnje mogu samostalno vrednovati u odnosu na iste te radnje drugih supočinitelja.

Nadalje se žalbom branitelja M. neosnovano dovodi u pitanje svojstvo oštećenih L.S., S.P. i B.P., tvrdnjama da su sva trojica bili vojnici, tako da u činjeničnom opisu radnje počinjenja nije bilo moguće navesti da se radi o civilnim osobama, jer je to po mišljenju branitelja dovelo do pogrešne primjene tzv. „blanketne norme“ koja se odnosi na povredu međunarodnog humanitarnog prava. Ovakve tvrdnje branitelja nemaju uporišta u utvrđenom činjeničnom stanju iz kojeg je razvidno da su navedeni oštećeni istina bili vojno organizirani i kod sebe prije napada na Mjesnu zajednicu B.2 imali naoružanje, međutim, u vrijeme zarobljavanja od 15.09.1992. godine, oštećeni kod sebe nisu imali naoružanje niti su pružali aktivan oružani otpor, nego su se nakon kraćeg skrivanja već sutradan predali pripadnicima 108. brigade. U takvim okolnostima oštećeni se ne mogu smatrati ratnim zarobljenicima, u smislu članka 43. Dopunskog protokola IV Ženevske konvencije, tako da se na njih u pogledu relevantnih normi međunarodnog humanitarnog prava primjenjuju odredbe članka 4. Dopunskog protokola iz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnog oružanog sukoba (Protokol II), kako je to pravilno u obrazloženju pobijane presude (stranica 78. do 81.) zaključio prvostupanjski sud.

Kada je u pitanju žalbeni osnov „pogrešno utvrđeno činjenično stanje“ iz članka 299. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na identičan način se u žalbama optuženog A.T. i branitelja optuženog A.O. u pogledu ovog osnova ističe „da je prvostupanjski sud iz utvrđenog činjeničnog stanja izveo pogrešan zaključak u pogledu odlučnih činjenica koje se odnose na to šta predstavlja radnju mučenja ili nanošenja velikih patnji, te umjesto da donese oslobađajuću presudu, jer se u radnjama optuženih nisu ostvarila bitna obilježja kaznenih djela iz članka 142. i 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, optuženim su izrečene osuđujuće presude“. Iako je ovako koncipiran žalbeni osnov, zbog svega što je ranije rečeno u povodu zlostavljanja oštećenih i nanošenja velikih patnji, već na prvi pogled istaknut „forme radi“, ovaj sud smatra da u povodu takvog žalbenog prigovora ipak valja naglasiti da se zaključak prvostupanjskog suda o postojanju kaznenih djela, kao i krivice optuženih A.T. i A.O., izuzev kaznenopravnih radnji opisanih u točki I/1. izreke pobijane presude, temelji na potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, koje je rezultat svestrane ocjene svih dokaza predloženih i provedenih, kako od strane tužitelja, tako i od strane branitelja optuženih. Imajući u vidu da je prvostupanjski sud provedene dokaze cijenio u svemu u skladu s člankom 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, navodeći u obrazloženju zašto je svaki od pojedinih dokaza prihvatio kao relevantan, odnosno zašto pojedinim od dokaza nije mogao pokloniti vjeru, onda se sa sigurnošću može reći da se zaključak prvostupanjskog suda, da radnje koje se optuženim stavljaju na teret imaju karakter „radnji mučenja ili nanošenja velikih patnji“, temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, zbog čega su se u njima stekla sva zakonska obilježja kaznenih djela iz članka 142. i 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, tako da u konkretnom slučaju, osim u pogledu kaznenopravnih radnji opisanih u točki I/1., koja se odnosi na oštećenog A.P., nije bilo osnova za donošenje oslobađajuće presude, kako u slučaju optuženog A.T., tako i u slučaju optuženog A.O..

Na identičan način se žalbom optuženog A.T., kao i žalbom branitelja optuženog A.O. pokušava dovesti u pitanje pravilnost prvostupanjske presude tvrdnjama da je činjenično stanje na kojem se zasniva ta presuda pogrešno utvrđeno, u smislu članka 299. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno da su i optuženi A.T., a i branitelj optuženog A.O. nakon okončanja prvostupanjskog postupka došli u posjed novih činjenica i dokaza čije izvođenje predlažu pred drugostupanjskim sudom, a koji se odnose na medicinsku dokumentaciju oštećenog V.T., odnosno iskaze oštećenih S.P. i B.P. iz kaznenih istražnih predmeta broj Kri. 22/95 i Ki.43/93, do kojih su kao dokaznog materijala u kaznenom predmetu protiv optuženog G.H., došli naknadno iz čega branitelj M. zaključuje da je očigledno da su ti dokazi od strane Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Tužiteljstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine namjerno skrivani.

Ovakve tvrdnje optuženog A.T. i branitelja optuženog A.O. su potpuno neprihvatljive iz razloga što se u sklopu ovog žalbenog osnova samo paušalno predlažu izvođenje „novih dokaza“, koji navodno nisu bili dostupni optuženim i njihovim braniteljima zbog toga što su „skriveni“ od prvostupanjskog suda i tužiteljstva, iako se iz sadržajne analize tih dokaza, koje su optuženi T. i branitelj M. detaljno iznijeli u obrazloženju svojih žalbi, sa sigurnošću može zaključiti da se ne radi o bilo kakvim novim dokazima, a niti o dokazima koji bi prema svom sadržaju na bilo koji način mogli bitno utjecati na činjenično stanje utvrđeno tijekom prvostupanjskog postupka. Osim toga, indikativno je da se radi o dokazima do kojih su žalitelji navodno došli u kaznenom predmetu protiv optuženog G.H., pa se opravdano postavlja pitanje da li su točne tvrdnje branitelja M. da je tek u fazi izjavljivanja žalbe došao u posjed tih novih dokaza, ako se ima na umu da je kazneni postupak protiv optuženih G.H. i

N.H. pred prvostupanjskim sudom vođen uporedo sa ovim kaznenim postupkom, što nesumnjivo ukazuje da je branitelj mogao imati te dokaze i u vrijeme kada je podnescima Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine inzistirao na pribavljanju kaznenih istražnih spisa broj Kri. 22/95 i Ki.43/93.

U okolnostima kada optuženi A.T. u izjavljenoj žalbi ne navodi šta bi se to u činjeničnom smislu promijenilo u slučaju da se u dokazni materijal uvrste otpusne liste Opće bolnice Brčko za oštećenog V. T. od 05.09.1992. godine i uputnica Opće bolnice Brčko od 02.09.1992. godine, odnosno na koji način bi se njihov sadržaj mogao manifestirati u njegovu korist, ovaj sud smatra da su žalbeni prigovori optuženog A.T. vezani za tu medicinsku dokumentaciju, kao i prigovori branitelja optuženog A.O. vezani za pravovremenu dostupnost i relevantnost iskaza iz istrage oštećenih S.P. i B.P., potpuno neosnovani, tako da se, po ocjeni ovog suda, samo zbog tih okolnosti prvostupanjska presuda ne temelji na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, u smislu članka 299. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano tvrdi u njihovim žalbama.

Kada je u pitanju žalba branitelja optuženog A.T. - odvjetnika P.P. iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u uvodu te žalbe se navodi da prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 296. stavak 1. točka 1., u svezi s člankom 297. stavak 1. točka d. i člankom 297. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 296. stavak 1. točka c., povrede kaznenog zakona, opet iz članka 296. stavak 1. točka c., te zbog odluke o kazni iz članka 296. stavak 1. točka d. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Međutim, u obrazloženju navedenih žalbenih razloga, izuzev onog dijela koji se odnosi na oštećenog A.P., odnosno na kaznenopravne radnje za koje je optuženi A.T. oglašen krivim u točki I/1. izreke pobijane presude, branitelj se bavi detaljnom komparativnom analizom iskaza koje je oštećeni V.T. dao na zapisnik Stanice javne bezbjednosti Brčko, broj 12-03/02-230-57/94 od 02.06.1994. godine, na zapisnik kod istražnog suca Osnovnog suda u Brčkom od 18.08.1995. godine i na zapisnik u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 24.11.2004. godine, pokušavajući prikazati oštećenog kao nepouzdanog svjedoka koji u početku nije spominjao optuženog A.T., kao osobu koja ga je zlostavljala, da bi u kasnijim iskazima spomenuo i njegovo ime. Baveći se interpretiranjem navedenih iskaza oštećenog i stavljajući pomno birane segmente tih iskaza u takav međusobni odnos da oni jedan drugog isključuju, branitelj optuženog potpuno zanemaruje iskaze oštećenog V.T. koje je dao tijekom glavne rasprave od 30.11.2012. godine, 18.04.2013. godine, 02.07.2014. godine i 15.09.2014. godine, u kojim je detaljno opisao na koji način i tko ga je sve zlostavljao tijekom njegovog boravka u zatočeništvu u S.R.-O., ujedno pojašnjavajući sve te navodne nedosljednosti u svojim iskazima koje je davao različitim ovlaštenim službenim osobama nakon razmjene i izlaska iz zatočeništva. Oštećeni je upravo tijekom unakrsnog ispitivanja od strane branitelja P.P., koji je uz odobrenje suda tijekom tog unakrsnog ispitivanja koristio upravo zapisnike čiji sadržaj prepričava u izjavljenoj žalbi, detaljno i u četiri navrata pojasnio na koji način ga je upravo optuženi A.T. zlostavljao, ne skrivajući da su ga iste prilike premlaćivali i G.H., M.P., M.M. zv. „Ž.“, njegov susjed R.I. ili P., O.Č., kao i drugi njemu nepoznati ljudi koji su dolazili sa optuženim A.Ta.. Takav iskaz oštećenog V.T. sud je prihvatio u cijelosti kao istinit dajući odgovarajuće razloge za takvu svoju odluku, koju u potpunosti podržava i ovaj sud, tako da se ne mogu prihvatiti kao argumentirani žalbeni navodi branitelja optuženog da optuženi A.T. nije nikoga udarao pesnicama ili nogama, a niti je bio vješt u baratanju nožem,

pa da u slučaju oštećenog V.T. optuženi A.T. ne može odgovarati za eventualne radnje mučenja i zlostavljanja koje su prema oštećenom V.T. počinili drugi.

U uskoj svezi sa naprijed iznesenim prigovorima su i tvrdnje branitelja da je optuženi A.T. u pogledu kaznenopravnih radnji opisanih u točki I/2. izreke pobijane presude, oglašen krivim da je kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, počinio kao suizvršitelj, u smislu članka 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, a da na temelju provedenih dokaza nije utvrđeno da postoje niti objektivne pretpostavke za postojanje suizvršiteljstva, elaborirajući koji su to bitni elementi u pravno teoretskom smislu, koji jedna radnja mora sadržati da bi se smatrala suizvršiteljskom radnjom. Međutim, kod iznošenja ovakvih svojih tvrdnji branitelj zanemaruje da niti u jednom slučaju zlostavljanja oštećenog V.T. nije sudjelovao isključivo A.T., nego da su tu u pravilu bili i drugi „pripadnici vojske“ koji su dolazili sa optuženim A.T., a čija imena je oštećeni u svom iskazu naveo, opisujući na koji način su ga oni zlostavljali. U takvim okolnostima može se zaključiti da je optuženi A.T. samo jedan od počinitelja koji je poduzimao radnje koje ulaze u sferu kršenja pravila međunarodnog humanitarnog prava, koje je oštećeni V.T. jasno opisao i koje su navedene u činjeničnom supstratu točke I/2. izreke prvostupanjske presude, tako da je pravilno postupio prvostupanjski sud kada je optuženog oglasio krivim da je kao suizvršitelj, u smislu članka 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ. Ovim se ni na koji način optuženom na teret ne stavljaju bilo čije radnje, jer tako što suizvršilaštvo niti ne podrazumijeva, naprotiv u konkretnom slučaju optuženi A. T. je oglašen krivim isključivo u pogledu kaznenopravnih radnji za koje je tijekom prvostupanjskog postupka nedvojbeno utvrđeno da ih je na štetu V.T. poduzeo upravo on, a da li će za zlostavljanje oštećenog biti gonjeni i ostali počinitelji o kojim je on govorio u svom iskazu nije ono čime bi se ovaj sud trebao baviti u ovom kaznenom predmetu.

Nadalje se u žalbi branitelja tvrdi da prvostupanjski sud „uopće nije cijenio ponašanje i karakter svjedoka V.T.“, potkrepljujući takve tvrdnje činjenicom da prvostupanjski sud, prigodom utvrđivanja odlučnih činjenica, nije uzeo u razmatranje iskaze svjedoka N.M., I.P. i M.B., osobito potencirajući da je oštećeni V.T. svojedobno izjavio da su mu upravo djelatnici policije I.P. i M.B. nudili navodno iznos od 25.000,00 eura, pod uvjetom da ne svjedoči u predmetima vezanim za ratne zločine, zbog čega je i vođen interni postupak u policiji, ali da nije utvrđeno da se ovaj događaj desio, očito aludirajući da je oštećeni V.T. osoba sklona iznošenju neistine. Međutim, kako prvostupanjski sud iskaze ovih svjedoka nije smatrao relevantnim, branitelj smatra da na taj način prvostupanjski sud nije na jednak način tretirao dokaze tužitelja i dokaze obrane.

Do ovakvog zaključka kakav u žalbi iznosi branitelj optuženog A.T., ovaj sud nije mogao doći na temelju analize obrazloženja prvostupanjske presude, naprotiv, ako se imaju u vidu razlozi prvostupanjskog suda u tom dijelu, nesumnjivo se može zaključiti da je prvostupanjski sud na jednak način tretirao, kako dokaze koje je predložio tužitelj, tako i dokaze koje je tijekom prvostupanjskog postupka predložio optuženi A.T. i njegov branitelj P.P., te da je sa jednakom pažnjom proveo ocjenu svih tih dokaza, u skladu sa člankom 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ali da je svoje opredjeljenje koji će od tih dokaza prihvatiti, odnosno na kojem od njih utvrditi odlučne činjenice važne za presuđenje u ovom kaznenom predmetu, utemeljio isključivo na sadržaju tih dokaza, odnosno u kojoj mjeri je njihov sadržaj bio relevantan za ono što se optuženom A.T. stavlja na teret u činjeničnom supstratu točke I/2. izreke prvostupanjske presude. U tom

kontekstu su i po ocjeni ovog suda apsolutno irelevantni iskazi svjedoka N.M., kao i I.P. i M.B., jer se u njima uopće ne tretira niti jedna okolnost koja je predmet onoga što se optuženom A.T. stavlja na teret, a o ponašanju oštećenog i njegovom karakteru s aspekta vjerodostojnosti njegovog iskaza konačno mišljenje je mogao dati isključivo prvostupanjski sud. Osobna iskustva svjedoka obrane u međusobnoj komunikaciji sa oštećenim V.T. datirana dvadesetak godina poslije, koja nemaju izravne veze sa njegovim zatočeništvom iz 1992. godine, ne mogu biti relevantna za ocjenu istinitosti onoga o čemu je svjedočio u pogledu onoga što se dešavalo tijekom zatočeništva u ratu, tako da ovaj sud u cijelosti podržava stajališta prvostupanjskog suda u pogledu vjerodostojnosti iskaza oštećenog V.T., pa je sve žalbene navode branitelja P.P. u pogledu nekredibilitnosti oštećenog V.T. kao svjedoka valjalo odbiti kao neosnovane, a u tom kontekstu i njegove tvrdnje da je u tretmanu dokaza tužitelja i obrane sud postupao suprotno članku 14. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Kada je u pitanju žalba M.V.-P., predstavnika oštećenog (pokojnog A. P.), valja naglasiti da je u uvodu žalbe navedeno da prvostupanjsku presudu pobija zbog odluke o imovinsko pravnom zahtjevu, međutim, u obrazloženju te žalbe se podnositeljica ničim ne dotiče na koji način osporava odluku prvostupanjskog suda o imovinsko pravnom zahtjevu, s obzirom na to da je prvostupanjski sud, u skladu sa člankom 198. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oštećenog A.P. sa odštetnim zahtjevom uputio na parnicu. Ovakva odluka prvostupanjskog suda u pogledu oštećenog A.P. je bila opravdana i na zakonu zasnovana zbog toga što oštećeni A.P. u toku prvostupanjskog postupka nije definirao visinu svog odštetnog zahtjeva, tako da prvostupanjski sud drugačiju odluku nije niti mogao donijeti. O visini tog odštetnog zahtjeva sada pokojnog oštećenog A.P. u svojoj žalbi se preciznije ne izjašnjava niti žaliteljica M.V.-P., nego se u preovlađujućem dijelu žalbe bavi visinom izrečene kazne optuženim, tvrdeći da one kao takve ne mogu biti nikakva satisfakcija oštećenim. U takvim okolnostima je očigledno da je podnositeljica takvim obrazloženjem žalbe izašla izvan okvira žalbenih osnova u smislu članka 293. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, iz kojih oštećeni može pobijati prvostupanjsku presudu, tako da se ovaj sud u preostalom dijelu obrazloženja ove presude nije bavio tim žalbenim navodima, sobzirom na to da se, sa aspekta zakonske mogućnosti pobijanja prvostupanjske presude od strane oštećenog, radi o nedopuštenom žalbenom osnovu.

Za razliku od svega do sada iznesenog u obrazloženju ove presude, u pogledu neosnovanosti žalbe branitelja optuženog A.O., predstavnika oštećenog A.P., kao i preovlađujućeg dijela žalbe optuženog A.T. i njegovog branitelja P.P., odvjetnika iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osnovano se žalbom optuženog A.T. i njegovog branitelja ukazuje da je prvostupanjski sud na temelju dokaza provedenih tijekom prvostupanjskog postupka izveo pogrešan zaključak da je dokazano da je optuženi A.T., radnjama opisanim u točki I/1. izreke prvostupanjske presude, na štetu oštećenog A.P., počinio kao suizvršilac kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi sa člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ. Naime, odluku da optuženog A.T. oglasi krivim za kaznenopravne radnje opisane u točki I/1. izreke prvostupanjske presude, sud je zasnovao na iskazu oštećenog A.P., koji je prvostupanjski sud prihvatio u cijelosti, međutim, analizom sadržaja tog iskaza datog tijekom glavne rasprave od 30.11.2012. godine i 18.04.2013. godine, ovaj sud nije mogao zaključiti da takav iskaz u činjeničnom smislu daje dovoljno osnova za zaključak koji je izveo prvostupanjski sud u pogledu krivice optuženog A.T.. Na ovu okolnost se opravdano ukazuje,

kako u žalbi branitelja P.P., tako i u žalbi samog optuženog A.T., u kojoj se osim toga inzistira i na iskazu svjedoka Z.D., kojeg je prvostupanjski sud također prihvatio, a na temelju kojeg jednako tako nije bilo moguće pouzdano zaključiti da je optuženi na bilo koji način zlostavljao oštećenog A.P..

Ovdje posebno treba istaknuti iskaze oštećenog A.P. koje je dao na naprijed pomenutim glavnim raspravama u kojima je on na izravan upit optuženog bio izričit da ga za vrijeme boravka u zatočeništvu u „O.“ A.T. nije nikad udario, koji sadržaj je i prvostupanjski sud na strani 16. obrazloženja pobijane presude interpretirao. Osim toga, svjedok Z.D. je u svom iskazu na glavnoj raspravi od 17.07.2013. godine također potvrdio da optuženi A.T. „nije dirao A.P.“. Unatoč činjenici da je oštećeni A.P. bio izričit u tvrdnjama da optuženi A.T. prema njemu nije primjenjivao nikakve metode mučenja ili zlostavljanja, prvostupanjski sud je, prihvatajući kao vjerodostojan takav iskaz oštećenog, ipak zaključio da je optuženi radnjama opisanim u točki I/1. izreke prvostupanjske presude, počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, ne navodeći prihvatljivu argumentaciju na kojoj temelji takav svoj zaključak. Kako se žalbom optuženog i njegovog branitelja na tu okolnost osnovano ukazuje, ovaj sud je uvažavajući njihove žalbe samo u tom dijelu, preinačio prvostupanjsku presudu na način da je optuženog A.T., u pogledu kaznenopravnih radnji opisanih u točki I/1. izreke prvostupanjske presude, na štetu oštećenog A.P., temeljem članka 284. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio od optužbe da bi tim radnjama počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ.

Ovakva odluka ovog suda polazi od toga da na temelju bilo kog dokaza provedenog tijekom prvostupanjskog postupka, uključujući i iskaze oštećenog A.P. koje je dao u istrazi od 10.11.2004. godine i 26.09.2011. godine, nije bilo moguće pouzdano zaključiti da je optuženi A.T. poduzeo radnje koje mu se točkom I/1. izreke prvostupanjske presude stavljaju na teret, a time niti počinio kazneno djelo za koje je pobijanom presudom oglašen krivim. Naime, za ovaj sud nije upitno da je oštećeni A.P. kao civil bio zatočen na lokaciji šumskog gazdinstva u O. u periodu od 06.05. do 29.06.1992. godine, te da je bio za to vrijeme izložen teškom fizičkom zlostavljanju i premlaćivanju, zbog čega mu je izvjesno teško narušeno zdravlje, te da su mu tom prigodom nanošene teške fizičke i psihičke patnje, međutim, tijekom prvostupanjskog postupka nije proveden nijedan dokaz koji bi ukazivao da je prema njemu te radnje poduzimao optuženi A.T., naprotiv, u svom iskazu je pomenuo situaciju u kojoj mu je optuženi pomogao i možda spasio život onemogućavajući izvjesnog „Š.“ da puca u njega. Što se tiče samog događaja koji je oštećeni A.P. opisao, a tiče se situacije u kojoj je optuženi A.T. bacio oštećenom bombu pod noge, koja inače nije bila podobna za aktiviranje, ovaj sud smatra da takav postupak optuženog, u situaciji kada je oštećeni potvrdio da ga optuženi tom prigodom nije fizički zlostavljao, nije dovoljan da bi se samo na temelju tog događaja moglo zaključiti da optuženi počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavljalo na teret.

S obzirom na to da je optuženi A.T. ovom presudom oslobođen od optužbe u pogledu kaznenopravnih radnji opisanih u točki I/1. izreke prvostupanjske presude, a oglašen krivim da je radnjama opisanim u izreci osuđujućeg dijela ove presude, na štetu oštećenog V.T., počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144., u svezi sa člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, ovaj sud ga je zbog počinjenja tog kaznenog djela, uz primjenu članaka 4., 33., 38., 41., 42. stavak 1. točka 2. i 43. stavak 1. točka 1. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1

(jedne) godine i 4 (četiri) mjeseca. Ovaj sud smatra da je tako izrečena kazna zatvora u potpunosti adekvatna težini kaznenog djela za koje je oglašen krivim, svim okolnostima njegovog počinjenja, kao i njegovim osobnim i obiteljskim prilikama, te da će se upravo tako izrečenom kaznom u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana člankom 5. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ. Ovaj sud je zaključio da je tako izrečena kazna primjerenija od one koju mu je u prvostupanjskoj presudi za to djelo utvrdio prvostupanjski sud.

Temeljem članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ovaj sud je optuženog A.T. obvezao da na ime troškova kaznenog postupka plati iznos od 573,00 KM, te paušal u iznosu od 200,00 KM, koji iznos se odnosi na troškove kaznenog postupka vezane za osuđujući dio ove presude, koje je dužan platiti u roku od 30 dana po prijemu ove presude, pod prijetnjom prisilnog izvršenja.

U skladu sa naprijed donesenom odlukom ovog suda oštećeni A.P. je na temelju članka 198. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine upućen da svoj imovinsko pravni zahtjev ostvari u parnici.

Kada je u pitanju žalba Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojom se prvostupanjska presuda pobija isključivo zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji i u kojoj tužitelj tvrdi da je prvostupanjski sud kod odmjeravanja kazne optuženim dao prenatlažen značaj olakšavajućim okolnostima, a zanemario značaj otežavajućih okolnosti koje su evidentne na strani optuženih, zbog čega po njemu nije bilo zakonskog osnova da se optuženim, primjenom članaka 42. stavak 1. točka 2. i 43. stavak 1. točka 1. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, izrečene zatvorske kazne ublaže ispod minimuma kazni koje su za djela za koja su oglašeni krivim propisana člankom 142. i 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, ovaj sud smatra da je takva žalba tužitelja samo djelomično osnovana i to u odnosu na optuženog A. O..

Naime, nije u pravu tužitelj kada tvrdi da olakšavajuće okolnosti koje je prvostupanjski sud utvrdio na strani i drugog optuženog nemaju karakter naročito olakšavajućih okolnosti, te da se zbog toga nisu stekli potrebni uvjeti za izvanredno ublažavanje kazne optuženim ispod minimuma od 5 (pet) godina zatvora, kako je to propisano člankom 142. i 144. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ. Ovo zbog toga što i ovaj sud smatra da je sve olakšavajuće okolnosti, na koje se u obrazloženju pobijane presude u tom dijelu poziva, prvostupanjski sud pravilno cijenio i na temelju njih opravdano zaključio da one u svojoj ukupnosti imaju karakter osobito olakšavajućih okolnosti, u prvom redu zbog okolnosti pod kojima je došlo do počinjenja kaznenog djela, te da se u pogledu optuženih A.T. i A.O. svrha kažnjavanja može ostvariti i ublaženom kaznom. Međutim, po ocjeni ovog suda, za razliku od optuženog A.T. kod koga je izricanje ublažene kazne u potpunosti opravdano, u slučaju optuženog A.O., zbog ranije osuđivanosti, kao i činjenice da mu se na teret stavlja počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva na štetu trojice zatočenika, nije bilo mjesta ublažavanju kazne u tolikoj mjeri da mu se izrekne kazna zatvora od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, zbog čega je ovaj sud, uvažavajući žalbu tužitelja u tom dijelu, preinačio prvostupanjsku presudu u odnosu na optuženog A.O., na način da ga je zbog počinjenja kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142., u svezi sa člankom 22. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, opisanog u točkama II/1. do 3. izreke prvostupanjske presude, na štetu oštećenih L.S., S.P. i B.P., za koje je prvostupanjskom presudom oglašen krivim, temeljem članka 5., 33., 38., 41., 42. stavak 1.

točka 2. i 43. stavak 1. točka 1. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine.

Ovaj sud je uvjeren da je tako izrečena kazna zatvora adekvatna težini kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim, te da će se upravo tako izrečenom kaznom u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana člankom 5. preuzetog Kaznenog zakona bivše SFRJ.

S obzirom na to da je optuženi A.O. oglašen krivim za kaznena djela koja mu se stavljaju na teret ovaj sud ga je, na temelju članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, obvezao da plati troškove kaznenog postupka u iznosu od 569,00 KM i paušal u iznosu od 200,00 KM, sve u roku od 30 dana po prijemu ove presude pod prijetnjom prisilnog izvršenja.

Imajući u vidu da se oštećeni L.S., S.P. i B.P. tijekom prvostupanjskog postupka nisu decidirano izjasnili o visini svojih odštetnih zahtjeva, ovaj sud ih je u skladu sa člankom 198. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sa njihovim odštetnim zahtjevom uputio na parnicu.

Zbog svega naprijed iznesenog ovaj sud je u skladu s člankom 314. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku, odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Biljana Vasiljević

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević